

Nummer 4 · April 1970 · 70e Jaargang

DE STER

Een inspirerende boodschap

VAN OUDERLING HAROLD B. LEE,
lid van de Raad der Twaalven

De jeugd, dat zijn de kinderen van gisteren en de ouders van de kinderen van morgen. Wat een jongeman vandaag is, hangt grotendeels af van wat hij als kind heeft geleerd en de lessen van heden worden de daden van morgen . . . De apostel Paulus heeft nadrukkelijk gewezen op de grote waarde van een goede naam en een waardevol geestelijk erfdeel, met name in zijn brief aan Timotheüs, die hij aanspreekt als „mijn geliefde zoon.“ Hierin zegt hij: „Als ik mij in gedachtenis breng het ongeveinsd geloof, dat in u is, hetwelk eerst gewoonde heeft in uw grootmoeder Loïs, en in uw moeder Eunice; en ik ben verzekerd, dat het ook in u woont.“ (II Tim. 1:5) . . . Een opgroeiende jongeman kan soms los komen te staan van de invloed van een degelijk tehuis en kan dan wel eens onverschillig en weerspanning worden, maar als hetgeen een goede moeder hem in zijn kinderjaren heeft geleerd in zijn hart is gegrift, zal hij terwille van zijn eigen veiligheid steeds daarop terugvallen, zoals een schip bij stormweer in veilige haven ankert. ○

INHOUD

Het nieuwe Eerste Presidentschap	99
Het aanblazen van het vuur daarbinnen. Door Truman G. Madsen	105
Een opgroeiend geslacht. Door Kenneth W. Godfrey	108
Volgens deze beginselen. Door ouderling Marion D. Hanks	110
Zaken die de voorrang verdienen. Door Reed H. Bradford	114
Als wij geen normen hebben. Door Richard L. Evans	117
De berechting van Jezus. Door Dallin H. Oaks	118
Zusters Hulpvereniging: Een recept voor de jaren zeventig.	
Door Mabel Jones Gabbott	121
Het is altijd tijd om te bidden. Door Victor B. Cline	122
Voor de jeugd van de Kerk: De presiderende bisschop spreekt tot de jeugd over het kiezen van een carrière	
104	
DE kleine STER: Volg de leider. Door Hazel Swanson	25
Een onweersbui. Door Lucile C. Reading	31

President Joseph Fielding Smith, die in januari van dit jaar na de dood van de geliefde president David O. McKay werd gekozen als president der Kerk en als profet des Heren, is een man die door jarenlang dienstbetoon aan de Kerk is voorbereid op de hoge positie die hij thans bekleedt. In het in dit nummer voorkomende artikel „Het nieuwe Eerste Presidentschap“ wordt de nieuwe president aan de leden der Kerk voorgesteld, alsook zijn beide raadgevers, president Harold B. Lee en president Nathan Eldon Tanner. ○

DE STER

VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

Officieel orgaan
van de Nederlandse Zending
en de Hollandse Ring

Nummer 4 · April 1970
70e Jaargang

Redacteur:
Peter Dalebout, president der
Nederlandse Zending,
Amersfoortsestraatweg 214,
Huizen (N. H.).

Coördinator:
H. Gout
Kerkelijk Vertaalbureau
Radesingel 26,
Groningen.

Correspondent voor de Hollandse
Ring: H. Gaster, Hanenburglaan 18,
Den Haag.

„De Ster“, uitgegeven door De
Kerk van Jezus Christus van de
Heiligen der Laatste Dagen, ver-
schijnt eenmaal per maand.
Abonnementsprijs: f 6,— per half
jaar f 12,— per jaar.

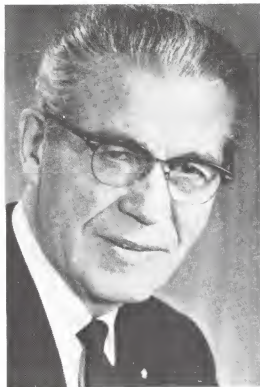
Gironummer
Voor leden van de Nederlandse
Zending: 240615 — t. n. v. Neder-
landse Zending, Amersfoortse-
straatweg 214, Huizen (N. H.)
Voor leden van de Hollandse Ring:
1673338 t. n. v. Administratie DE
STER, Amstelveen.
Nadruk van de in dit nummer voor-
komende cliché's is verboden.

Drukker:
Paul Giese KG, Offenbach a. d. M.
West-Duitsland.

Opmaak, illustraties:
PBO-Layout-Center,
Frankfort a. d. M.

Als eerste raadgever in het Eerste Presidentschap van de Kerk werd president Harold B. Lee gekozen

De tweede raadgever van president Smith is Nathan Eldon Tanner

De nieuwe profeet en president van de Kerk is Joseph Fielding Smith

Het nieuwe Eerste Presidentschap

Op 23 januari 1970, na de dood en begrafenis van de geliefde president van de heiligen der laatste dagen David O. McKay, werd de volgende profeet des Heren en president van Zijn Kerk verkozen.

Deze man is Joseph Fielding Smith, de drieënnegentigjarige voormalige president van de Raad der Twaalven, een man die tijdens zijn lange leven ruimschoots is voorbereid op de hoge roeping welke hij nu vervult. Vol verbazing en ontzag zien wij op naar deze eerbiedwaardige dienstknecht van God en wij verwonderen ons over de opmerkelijke wijze waarop de Heer hem heeft behoed, over de hoge functies die hij thans in de Kerk bekleedt en voorheen heeft vervuld, over de vele jaren dat hij als lid van de Algemene Autoriteiten heeft dienst gedaan, over de tienduizenden mijlen die hij in de dienst des Heren heeft gereisd, over zijn geweldige kennis van de Schriften, de talrijke predikaties over het Evangelie die hij heeft gehouden, de vele hoogst belangrijke boeken en artikelen die door hem zijn geschreven en bovenal over zijn onwankelbare, onwrikbare en recht door zee gaande toewijding aan de Heer en aan de Kerk.

Tot zijn raadgevers werden gekozen Harold B. Lee, als eerste, en N. Eldon Tanner als tweede raadgever.

Harold B. Lee werd op 28 maart 1899 te Clifton (Idaho) geboren als zoon van Samuel M. en Louisa Bingham Lee. Samen met zijn broers en zusters werd hij op de ouderlijke boerderij grootgebracht.

Toen hij in 1920 op zending naar de Westelijke Staten

werd geroepen, stond hij aan het hoofd van een school te Oxford (Idaho).

In 1923 trouwde hij met Fern Lucinda Tanner en zij werden de ouders van twee dochters. Zijn echtgenote overleed in 1962 en in 1963 trad hij in het huwelijk met Freda Joan Jensen.

In 1932 werd hij benoemd tot gevolmachtigd commissaris van de stad Salt Lake City en later als zodanig voor de gehele ambtstermijn verkozen.

Intusschen deed hij trouw dienst in de Kerk, en in 1930 ontving hij een roeping om president te worden over de Pioneer-ring. Onder zijn leiding was dit een pioniersring in de ware zin des woords, waar een programma voor de welzijnszorg werd ingevoerd, dat een voorbeeld is geworden voor het gehele kerkelijke welvaartswerk, toen het Eerste Presidentschap hem in 1936 verzoocht de dagelijkse leiding van de welzijnszorg der Kerk op zich te nemen, als directeur in vaste dienst. Deze positie bekleedde hij nog steeds, toen hij in april 1941 tot het lidmaatschap van de Raad der Twaalven werd geroepen. Als apostel betoonde hij zich een leider van groot formaat en er ging een krachtige invloed van hem uit, terwijl hij altijd een zware last van verantwoordelijkheid te dragen had.

President Lee is reeds lange tijd een trouw pleitbezorger en een steer voorvechter voor de jeugd geweest. President N. Eldon Tanner, de tweede raadgever in het Eerste Presidentschap, is afkomstig uit de nederzettin-

Tijdens een recente persconferentie spraken de presidenten Lee, Smith en Tanner over hun nieuwe roepingen.

gen van de heiligen der laatste dagen te midden van de tarwevelden van Canada. Zijn ouders, Nathan William en Sarah Edna Brown Tanner, vierden hun wittebroodsweken in de huifkar waarmee zij naar Canada trokken. Daar moesten zij hun paarden verkopen om aan levensmiddelen te komen. Zijn moeder keerde voor een kortstondig verblijf terug naar Salt Lake City voor de geboorte van hun eerste kindje, Nathan Eldon, dat op 9 mei 1898 ter wereld kwam.

Eldon werd grootgebracht in het boerenbedrijf en bestuurde dikwijls een ploeg achter een span moezaam voortskielende ossen. Hij leerde alles liefhebben wat God geschapen heeft, in het bijzonder zijn medemensen. Gelegenheden om onderwijs te volgen waren hem slechts karig toebedeeld.

Op 20 december 1919 trad president Tanner in het huwelijk met Sara Isabelle Merrill. Zij hebben vijf dochters. Op de algemene conferentie van oktober 1960 werd hij benoemd tot assistent van de Raad der Twaalven en al spoedig daarna werd hij aangesteld als president over de Westeuropese Zending van de Kerk. Op de oktoberconferentie van 1962 werd hij gesteund in zijn roeping als lid van de Raad der Twaalven en precies een jaar later werd hij tot tweede raadgever van president David O. McKay verkozen.

President Tanner heeft eens het volgende gezegd als leidraad voor het persoonlijk leven: „Er is in deze wereld niets zo prachtig als de Heer te kunnen aanroepen en te weten dat Hij onze gebeden verhoort en ons het plan van leven en zaligheid heeft gegeven.“

President Joseph Fielding Smith wordt op 19 juli a. s. 94 jaar. Hij is de oudste man die ooit als president van de Raad der Twaalven heeft dienst gedaan en hij is langer lid van die raad geweest dan enig ander mens in deze bedeling, daar hij op 7 april 1910 tot apostel is geordend en als lid van de Raad der Twaalven aangesteld, vier jaar nadat president David O. McKay een soortgelijke roeping had ontvangen. Hij is de enige die gelijktijdig heeft dienst gedaan als president van de

Raad der Twaalven en als raadgever in het Eerste Presidentschap.

Toen het kindje dat Joseph Fielding zou worden genoemd, in 1876 in een pionierswoning te Salt Lake City werd geboren, hadden de heiligen nog maar 29 jaren in de bergvalleien gewoond, en Brigham Young was toen nog president van de Kerk. Het waren moeilijke en kommervolle tijden, en de jonge Joseph Fielding maakte kennis met armoede en leerde vindingrijkheid, geduld en de gezegende tucht van hard werken en soberheid, terwijl hij met zijn broers op een boerderij in Taylorsville zwoegde en koeien hoedde bij de rivier de Jordan, waarbij hij moezaam wat ontwikkeling trachtte op te doen. Uit deze moeilijke tijd heeft zijn vader eens de volgende herinnering opgehaald: „... Ik — wij *allemaal trouwens!* — waren voortdurend in de weer en zwoegden noodgedwongen uit alle macht om in leven te kunnen blijven. Onder deze ontmoedigende omstandigheden verliet ik op zekere dag, vlak vóór Kerstmis, de oude woning met moeilijk te omschrijven gevoelens. Ik wilde zo graag iets voor mijn kinderen doen. Ik wilde hen ergens een plezier mee doen, waardoor deze Kerstdag zich van alle andere dagen zou onderscheiden — maar ik bezat geen cent die ik voor dit doel zou kunnen aanwenden! Ik wandelde de Hoofdstraat op en neer, naar de etalages van de winkels kijkend — in de juwelierszaak van Amussen, in alle zaken, overal — en daarna onttrok ik mij aan het oog der mensen; ergens waar niemand mij kon zien ging ik zitten huilen als een kind, totdat mijn hart was opgelucht door deze uitstorting van verdriet. Na een poosje keerde ik toen huiswaarts, met even lege handen als waarmee ik was uitgegaan...“

Tegenspoed maakt goede mensen echter sterk en sterke mensen groot, en de Smiths bezaten een schat van traditie en edelmoedigheid, geloof en toewijding, hetgeen hen erdoor sleepte. De vader van president Smith, Joseph F. Sr., was een zoon van Hyrum Smith die aan de zijde van zijn broer Joseph de Profet de martelaarsdood stierf in de gevangenis van Carthage. Op de prille leeftijd van acht jaar mende dit knaapje een span ossen van Montrose op de westelijke oever van de Mississippi naar de rivier de Missouri. Daarna reed hij twee jaar later op negenjarige leeftijd met een span ossen duizend mijlen over vlakten en bergen naar de Salt Lake Vallei, waar zijn moeder in 1852 overleed, toen hij pas 13 jaar oud was. Achtereenvolgens aanvaardde hij, slechts 15 jaar oud, een zendingsoeping naar Hawaï, volbracht een tweede zending op Hawaï, twee zendingen in Engeland en deed een ambtstermijn dienst als president van de Europese Zending, voordat hij tot het Eerste Presidentschap werd geroepen. In 1901 werd hij president van de Kerk. Men heeft van hem eens geschreven: „Niet alleen was hij een voorbeeldig huisvader en een machtig prediker der gerechtigheid, maar hij typeerde onze meest verheven opvatting van een ware man — een man wiens overtuigingen steun vonden in zijn trouw en algehele toewijding aan de waarheid — een trouw, die nimmer door vriend noch vijand werd betwist.“

Aan de voeten van deze edele en grote, en van een al even hoogstaande en godvruchtige moeder, Julina Lambson Smith geheten, verkreeg de jonge Joseph Fielding geloof in en liefde tot de Heer en de Kerk. De grondslag van zijn vertrouwen in de beginselen van het Evangelie en in al wat goed en waar is werd stevig en vroegtijdig gelegd en is in de loop der jaren tot een machtige overtuiging uitgegroeid.

Joseph Fielding Smith heeft een monumentale staat van dienst in de Kerk achter de rug. De Kerk is altijd zijn leven geweest. Als zending, als kerkelijk historicus, secretaris, dirigent en als president van de Genealogische Vereniging, als algemeen bestuurslid, tempelpresident, schrijver en redacteur, als onderwijsman, als zakenman, als lid van de Raad der Twaalven en president van de Raad der Twaalven, en als raadgever in het Eerste Presidentschap, heeft hij onvermoeibaar al zijn krachten gewijd aan het bevorderen van het werk des Heren.

Het leven van president Smith omspannt het tijdperk van huifkarren tot straalvliegtuigen. Hij heeft ver over de honderd toespraken op algemene conferenties gehouden en kan wel aan 5.000 ringconferenties hebben deelgenomen. Hij is aanwezig geweest bij negen tempelinwijdingen, nl. in St. George, Salt Lake, Hawaï, Alberta, Arizona, Idaho Falls, Los Angeles, Londen en Oakland. Hij heeft vele zendingen afgerisd.

Momenteel, nu hij tegen de 94 loopt, woont hij met zijn geliefde vrouw Jessie Evans Smith in een bescheiden flat, waarvandaan hij naar het kantoorgebouw van de Kerk kan wandelen en terug. Voorzover hij er tijd voor kan vinden tussen talloze vergaderingen, afspraken, interviews en opdrachten door, kan men hem gewoonlijk de Schriften zien zitten bestuderen of achter zijn schrijfmachine zien om brieven te schrijven of vragen te beantwoorden over onderwerpen van leerstellige aard.

Het ware te wensen dat alle leden van de Kerk hem zo van nabij konden leren kennen als zij met wie hij intiem bevriend is. Voor velen lijkt hij misschien star en onbuigzaam, en dat is hij ook wanneer het gaat om waarheid en recht. Er valt met hem over het woord van God niet te twisten. Waarheid is voor hem waarheid, en Gods geboden kunnen niet worden genegeerd of ongedaan gemaakt. Wat eenmaal van zijn vader is gezegd, kan men ook van hem zeggen: hij is een man, wiens overtuigingen steun vinden in zijn trouw en algehele toewijding aan de waarheid — een trouw, die nimmer door vriend of vijand werd betwist. President Smith geloofde dat de Heer werkelijk meent wat Hij heeft gezegd of bij monde van Zijn profeten heeft geopenbaard, en dat Zijn woorden niet veranderd of gewijzigd kunnen worden, enkel en alleen ten gerieve van het gemak of de verlangens der mensen. Alle beginselen van het herstelde Evangelie aanvaardt hij letterlijk en volkomen, zonder weifelen of versagen, zonder ze in twijfel te trekken of het ermee op een akkoordje te gooien. Met Jozua roept hij uit: "... aangaande mij en mijn huis, wij zullen den Heere dienen!" (Jozua 24:15.)

President Smith (links) in gesprek met zijn raadgevers Tanner en Lee.

Er zijn echter nog andere zijden aan het karakter van Joseph Fielding Smith, die de leden der Kerk over het algemeen niet te zien krijgen. Zonder deze andere goede eigenschappen van hem te kennen, kan men allicht een verwrongen beeld van deze grote man krijgen. Laat ons enkele daarvan heel in het kort de revue laten passeren: Hij is een goedgehartig, liefhebbend en toegewijd echtgenoot, vader en grootvader. Al zijn vijf zoons hebben zendingen vervuld, en al zijn kinderen zijn in de tempel getrouwd. Over hen heeft hij onlangs nog gezegd: „Ik ben de vader van elf kinderen, en tot op deze dag zijn het stuk voor stuk trouwe leden van de Kerk en allemaal actief, want zo is het hun altijd geleerd, en ze zijn gehoorzaam geweest. Ze zullen mij voor eeuwig toebehoren en vormen de fundering van mijn koninkrijk.“

Onder zijn 111 nakomelingen bevinden zich 29 kleinzons en 29 kleindochters, 21 achterkleinzons en 21 achterkleindochters. Dertien van zijn kleinkinderen hebben reeds een zending vervuld en alle reeds gehuwde 20 kleinkinderen zijn in de tempel getrouwd. Ouderling Richard L. Evans, die deze familie van nabij kent, heeft eens geschreven: „De trouw en verknochtheid van deze familie en hun eerlijk en oprecht burgerschap vormt een huldeblijk aan hun vader en aan de moeders, die in geloof het hunne hebben bijgedragen tot hun vroegste onderricht en opvoeding.“²

Een zaterdag omstreeks de datum van president Smith's eigen verjaardag wordt altijd vrijgehouden voor zijn familieleden. Op deze blijde dag komen ze bijeen in een park in Salt Lake City, doen samen spelletjes, vertellen verhalen, zingen liedjes en genieten van een dinee met kalkoen.

Belangrijke onderdelen van deze feestelijke gelegenheden zijn de raadgevingen van grootvader Smith en de geschenken die hij aan alle aanwezigen uitdeelt. Door deze nieuwe methode om zijn nakomelingen op zijn eigen verjaardag geschenken te geven wordt de moei-

President Joseph Fielding Smith en zijn echtgenote Jessie Evans Smith poseren thuis voor fotografen.

lijkheid ondervangen dat hij ieder jaar 111 verjaardagen moet gedenken en de datums daarvan moet onthouden. Bij de vervulling van zijn kerkelijke opdrachten wordt president Smith bijna altijd vergezeld door zijn toegewijde echtgenote Jessie, die eens een veelbelovende zangcarrière bij de opera heeft opgegeven om een volgens haar eigen woorden belangrijker levensroeping te gaan volgen, nl. de vrouw te worden van Joseph Fielding Smith. Haar humor, haar opgewekte aard, haar zonnig humeur en haar aanstekelijke lach werken voortdurend als versterkende middelen, hetgeen de druk en spanningen helpt verlichten. Vaak gaat ze mee als hij spreekbeurten te vervullen heeft en ze geeft altijd dadelijk bereidwillig gevolg aan alle verzoeken om ergens te komen zingen (zij is soliste bij het Tabernakelkoor). President Smith zelf heeft ook een goede zangstem en het is een waar genoegen hem en Jessie samen op de pianobank te zien zitten en hen duetten te horen zingen.

Het is in de Kerk alom bekend dat president Smith vele boeken heeft geschreven. Niet zo welbekend is het feit dat hij de tekstschrijver is geweest van vier kerkliederen. Nog onlangs werd zijn lied „Schijnt de reis u wat lang?” (No. 150 in de bundel „Heilige Lofzangen”) op muziek van George D. Pyper door het Tabernakelkoor gezongen in een nationale uitzending.

Een van zijn andere liederen, getiteld „Wij zijn wachters op de toren van Zion”, op muziek van Alexander Schreiner, werd in 1963 door het Tabernakelkoor gezongen bij de eerste steenlegging van de Oakland Tempel, met zuster Smith als soliste.

Het is een gelukkig huwelijk, waarin altijd blij wordt gegeven van liefde, respect en goede harmonie. Van haar man heeft Jessie onlangs het volgende gezegd: „Er heeft nooit een vriendelijker en attenter mens geleefd. Hij is nog nooit boos op me geweest en heeft nog nooit een on aardig woord tegen me gezegd.” Op deze opmerking antwoordde president Smith: „Zij heeft nog nooit iets gedaan waarover ik me kwaad zou kunnen

maken.” President Smith heeft een heerlijk en verkwikkend gevoel voor humor, waarvan iedereen die hem kent zal kunnen getuigen. Aan de keukenmuur heeft hij een bordje opgehangen waarop deze woorden te lezen staan: „De door de man in dit huishouden uitgesproken meningen zijn niet per se die van de directie.”

„Dit huishouden heeft inderdaad een goede directrice,” verzekerde president Smith zijn vrouw. „Jawel,” gaf ze ten antwoord, „maar die directrice weet waar ze moet staan. Verleden jaar zomer, toen ik naar zijn kantoor ging om hem een handje te helpen zolang zijn secretaresse met vakantie was, gaf hij me een schouderklopje en zei: „Mamma, liefste, één ding moet je wel bedenken, hier voer je niet het hoogste woord.”

President Smith is zijn leven lang een vurig sportminnaar geweest. In zijn jeugd speelde hij baseball en andere spelen, voorzover de tijd het toeliet. Hij leerde zwemmen in het modderige water van een naburige rivier. Hij heeft jarenlang met grote bedrevenheid geregeld handbal gespeeld. Hij houdt veel van alle soorten balspelen. Enige van zijn kinderen en kleinkinderen zijn voortreffelijke atleten geweest.

De wederzijdse verknoodtheid en genegenheid die president Smith en president David O. McKay voor elkaar koesterden was prachtig om te zien.

Een paar jaar geleden, toen president McKay naar het ziekenhuis werd gebracht, vroeg hij, zijn raadgevers en Joseph Fielding hiervan in kennis te stellen, zodat zij hem konden komen zalven. President Smith was op de ringconferentie in Lewiston (Idaho), toen dit bericht hem bereikte. Zodra de ochtendzitting voorbij was vertrok hij per auto en reed de gehele nacht door, waarna hij om 3 uur v. m. aankwam. Toen deze twee oude vrienden en levenslange dienstknachten des Heren elkaar ontmoeten, omhelsden zij elkaar, terwijl ze voortdurend elkaars naam met grote genegenheid herhaalden.

Karaktervastheid is een ongemene deugd, en Joseph Fielding Smith is zijn hele leven lang in zijn geloofsopvattingen en leringen steeds zichzelf gelijk gebleven. Hetgeen een biograaf 34 jaar geleden over de toenmalige president Smith heeft geschreven is thans evenzeer van toepassing als toen het uit zijn vaardige pen vloeide: „Een van de indrukwekkendste lessen van de gehele geschiedenis is dat „gerechtigheid een volk verhoogt, maar dat zonde ieder volk tot schande strekt.” Joseph Fielding is een kruisvaarder tegen de ongerechtigheid en tegen de schending van elk beginsel waardoor de mensen zich een gevoel van berouw of onbehagen op de hals zouden halen. Hij heeft de mensheid lief en zijn geloof in de zaligmakende kracht van de beginselen die hij predikt is boven alles verheven. Achter al zijn streven steekt een diep verlangen om de mensen te helpen. Niemand die hem eenmaal begrepen heeft zou de rechtschapenheid van zijn bedoelingen of de wijsheid van de door hem geuite woorden ook maar een ogenblik in twijfel kunnen trekken.

„Weldenkende mensen kunnen weinig vertrouwen hebben in het voortbestaan van enige beschaving, kerken of organisatie als er onder de leden daarvan verderfend

(wordt vervolgd op blz. 123)

Enige belangrijke gebeurtenissen in het leven van President Joseph Fielding Smith

1876	Geboren te Salt Lake City, 19 juli.	1938	Gehuwd met Jessie Ella Evans, in april.
1898	Benoemd tot bestuurslid van de OOV der Salt Lake ring	1939	Rondreis gemaakt door de Europese zendingen van de Kerk en toezicht gehouden op de evacuatie van alle Amerikaanse zendingen uit geheel Europa (behalve van de Britse Eilanden).
1898	Gehuwd met Louisa E. Shurtliff (overleden in april 1908)		
1899-1901	Op zending naar de Britse Eilanden.	1942	Publicatie van „Principles of the Restored Gospel” (verschenen in het Duits).
1901-1910	Intern zending in de Salt Lake ring.		
1903	Publicatie van „Asael Smith of Topsfield, with some Account of the Smith Family”	1942	Publicatie van „The Signs of the Times”.
1903-1919	Lid van het algemeen bestuur van de Jonge Mannen Onderlinge Ontwikkelingsvereniging.	1944	Publicatie van „The Restoration of All Things”.
1903	Publicatie van „Blood Atonement and the Origin of Plural Marriage”, (in samenwerking met Richard C. Evans van de Gereorganiseerde Kerk.)	1945-1949	President van de Salt Lake Tempel.
1904	Lid geworden van de Hoge Raad van de Salt Lake ring.	1951	Eredocoraat in de letteren ontvangen van de Brigham Young Universiteit, op 4 juni.
1906	Benoemd tot assistent-kerkelijk historicus.	1951	President geworden van de Raad der Twaalven (april)
1907	Publicatie van „Origin of the 'Reorganized Church' and the Question of Succession”.	1953	Publicatie van „Church History and Modern Revelation” (2 delen)
1907	Benoemd tot secretaris en directeur van de Genealogische Vereniging van Utah.	1954	Publicatie van „Man, his Origin and Destiny”.
1908	Gehuwd met Ethel G. Reynolds (overleden in november 1937).	1955	Publicatie van „Doctrines of Salvation”, deel 1.
1909	Benoemd tot bibliothecaris en penningmeester van de Genealogische Vereniging van Utah.	1955	Publicatie van „Doctrines of Salvation”, deel 2.
1910	Tot apostel geordend en aangesteld als lid van de Raad der Twaalven.	1955	Rondreis gemaakt door de Japanse Zending en Korea; Okinawa en de Filipijnen ingewijd voor de prediking van het Evangelie en de Japanse Zending verdeeld in de Noordelijke en de Zuidelijke Zending in het Verre Oosten.
1910	Aangesteld als adjunct-redacteur en administrateur van „The Utah Genealogical and Historical Magazine”.	1956	Publicatie van „Doctrines of Salvation”, deel 3.
1912	Benoemd tot lid van het College van Curatoren van de Brigham Young Universiteit.	1957	Publicatie van „Answers to Gospel Questions,” deel 1.
1912	Publicatie van „Salvation Universal”.	1958	Publicatie van „Answers to Gospel Questions,” deel 2.
1915	Raadgever geworden in het Salt Lake tempelpresidentschap.	1959	De ringen en zendingen in Nieuw-Zeeland en Australië bezocht.
1917	Lid geworden van de Kerkelijke Onderwijsraad.	1960	Benoemd tot Brigade-Generaal tit. van de Utah National Guard.
1921	Kerkelijk Historicus geworden.	1960	Publicatie van „Answers to Gospel Questions”, deel 3.
1922	Publicatie van „Essentials in Church History”.	1960	Een bezoek gebracht aan de zendingen in Zuid-Amerika.
1924	Publicatie van „Elijah the Prophet and his Mission”.	1963	Publicatie van „Answers to Gospel Questions”, deel 4.
1927	Publicatie van „Lessons on Salvation for the Dead, Genealogy and Temple Work”.	1965	Benoemd tot raadgever in het Eerste Presidentschap, 29 okt.
1931	Publicatie van „The Way to Perfection”.	1966	Publicatie van „Answers to Gospel Questions”, deel 5.
1934	Benoemd tot president van de Genealogische Vereniging.	1966	Een verzameling boeken en gegevens over de Amerikaanse kerkgeschiedenis aan de Brigham Young Universiteit naar hem genoemd.
1936	Publicatie van „The Progress of Man”.		
1938	Publicatie van „Life of Joseph F. Smith”.	1970	De tiende president van de Kerk geworden.
1938	Publicatie van „Teachings of the Prophet Joseph Smith”.		

De presiderende bisschop spreekt tot de jeugd over

Het kiezen van een carrière

In vroeger tijden volgde een jongeman gewoonlijk dezelfde loopbaan als zijn vader. Dit was zozeer gebruikelijk dat zelfs de achternamen van bepaalde families waren afgeleid van het beroep van een der voorouders. Namen zoals b.v. Smit werden aangenomen omdat de man smid was. De naam Jager werd klaarblijkelijk ontleend aan het beroep van jager, enz. In het verleden waren de mogelijkheden van beroepskeuze vaak erg beperkt. Het ouderlijk huis was de aangewezen plaats voor iemands beroepsopleiding; de ouders traden op als leermeesters. Tegenwoordig verkeren wij echter in de omstandigheid dat er letterlijk duizenden verschillende beroepen en carrières zijn. Vaak worden jonge mensen in de war gebracht door zo'n groot aantal beroepen. Er dringen zich dan voortdurend vragen aan hen op als: „Waarvoor zou ik het best geschikt zijn?“ „Zal ik naar de universiteit gaan of naar een vakschool?“ „Zal ik in staat zijn een gezin te onderhouden?“ Een jongeman wordt vaak al op zeer jeugdige leeftijd geconfronteerd met de vraag, wat zijn levenswerk zal zijn. Als iemand met dit probleem komt te zitten, dan komen de volgende woorden van de oude filosoof Cicero* heel goed van pas. Hij zei nl. heel eenvoudig: „Gebruik wat gij hebt. . .“ Wij hebben allemaal wel bepaalde dingen die wij beter dan anderen doen. Sommigen kunnen goed met hun handen werken, anderen hebben er bijzonder veel slag van om met mensen om te gaan; weer anderen hebben bijzondere verstandelijke vermogens. Zo zou de lijst van verscheidene bekwaamheden steeds door kunnen

gaan. Bij het kiezen van je levenswerk is deze eerlijke inventarisatie van je eigen talenten een belangrijke stap. Soms is het moeilijk dit in je eentje te doen; dan kunnen de ouders, de bisschop en leerkrachten heel behulpzaam zijn bij deze waardebeoordeling. De volgende stap is het kiezen van een richting die je belangstelling heeft en waarmee je je gelukkig zal voelen. Je zal een groot deel van je leven met je werk doorbrengen en de mate van plezier die je in je werk hebt, zal van invloed zijn op je huiselijk leven, je levenshouding en alle andere aspecten van je leven. Het plezier waarmee je je beroepsarbeid verricht, zal in hoge mate afhankelijk zijn van de aansporing en de mogelijkheid tot zelfontwikkeling die dit werk biedt. Dit zijn belangrijke punten van overweging als je de mogelijkheden van een beroep onderzoekt. Een derde stap bij de voorbereiding op en keuze van een carrière is het verkrijgen van een opleiding in het vak dat je hebt gekozen. Tegenwoordig vraagt een behoorlijke voorbereiding op een beroep bijna altijd meer dan alleen de middelbare school. Deze tijd is er een van concurrentie en zij die een betere opleiding hebben gehad zullen de betere baantjes krijgen. Verder studeren betekent niet persé dat je naar de universiteit moet gaan. Er bestaan vele prima vakscholen waar men kan worden voorbereid op een productieve en zinvolle carrière. Een laatste belangrijk punt bij de voorbereiding op en de keuze van een beroep is, of je al dan niet bereid bent er hard voor te werken. In weerwil van je aangeboren talent zal je, als je niet hard wilt werken, bij

iedere tegenslag in je carrière teleurstelling ondervinden. Ten aanzien van werken heeft de Heer het volgende gezegd: „Nu, Ik, de Here, ben niet tevreden over de inwoners van Zion, want er bevinden zich leeglopers onder hen, en ook hun kinderen groeien op in goddeloosheid; evenmin zoeken zij ernstig de rijkdommen der eeuwigheid, maar de hebzucht spreekt uit hun ogen. Deze dingen behoren niet zo te zijn, en moeten uit hun midden worden weggedaan.“ (L. & V. 68:31—32.) De levensroeping van een jonge vrouw staat in de meeste gevallen al vast, de mooste, nl. die van het moederschap. Toch is het in de tegenwoordige wereld verstandig als ook een jonge vrouw zich door middel van een speciale scholing of opleiding op een andere carrière voorbereidt, niet met de bedoeling om later haar kinderen aan hun lot over te laten om buitenshuis te gaan werken, maar veeleer opdat ze, in geval van nood of door tragische omstandigheden gedwongen, in staat is haar gezin te onderhouden. Bovendien behoort een jonge vrouw zich ijverig voor te bereiden op haar taak als goede huisvrouw en als verstandige, intelligente moeder en echtgenote. Ons land heeft in deze tijd niet zozeer behoefte aan leraressen, vrouwelijke technici, natuurgeleerden of politici; wij hebben in de eerste plaats goede moeders nodig. President David O. McKay heeft eens gezegd: „De meest verheven roeping ter wereld is die van het moederschap. Het ware moederschap is de schoonste kunst, het prachtigste beroep. Een vrouw die een meesterstukje kan schilderen of een boek kan schrijven waardoor miljoenen mensen worden beïnvloed verdient de toejuichingen en de bewondering van alle mensen, doch zij die erin slaagt een gezin van gezonde, mooie zoons en dochters op te voeden, wier onsterfelijke zielen nog hun invloed zullen doen gelden door de eeuwen heen, lang nadat schilderijen verbleekt zullen zijn en boeken en standbeelden vernietigd, die verdient de hoogste

* Cicero, Marcus Tullius (106-43 v. Chr.)
Romeins staatsman, redenaar en schrijver.

(wordt vervolgd op blz. 113)

Truman G. Madsen, directeur van het „Institute of Mormon Studies“ aan de Brigham Young Universiteit, brengt na het behalen van zijn doctorsgraad momenteel nog een studiejaar door aan de Universiteit van Harvard.

Het aanblazen van het vuur daarbinnen

DOOR TRUMAN G. MADSEN

Omstreeks 1975 zijn er misschien wel een kwart miljoen mormoonse jongeren die de studentenleeftijd hebben. Daarna zal hun aantal iedere tien jaar worden verdubbeld, daar er waarschijnlijk jaarlijks 50.000 tieners bij zullen komen.

Waar zijn al deze jongelui? Tegenwoordig niet meer voornamelijk in een uithoek van het Rotsgebergte; ze bevinden zich in Tokio, Londen, Europa en Australië, praktisch in alle windstreken, in elk denkbaar klimaat. De heden-daagse zendingen worden niet alleen naar alle landen geroepen, ze worden ook door alle landen uitgezonden.

Als wij met de stethoscoop een onderzoek naar hun gevoelsaandoeningen konden instellen, dan zou hieruit blijken, dat zij veel met hun leeftijdgenoten gemeen hebben: ze zijn beweeglijk, rusteloos, onstandvastig in hun pogingen hun plaats in het leven te vinden; vaak voelen ze zich eenzaam en soms vervallen ze bij het onder woorden brengen van hun ontluikende zorgen en angsten in uitersten.

Toch zijn ze ook anders; iets geeft hun een bepaald voorkomen, dat zelfs vijandige waarnemers opvalt; ze vertonen ondanks ethnologische en persoonlijke verschillen ergens

een gelijkenis. Uit de medelingen van hen die wel eens omgang met hen hebben gehad en met hen die ze het beste kennen, kan men bijna voelen wat er aan dat ondefinieerbare „iets“ ten grondslag ligt.

Er zijn bij de jeugd vier dominerende en duidelijk herkenbare motivaties, nl.: (1) de behoefte om zichzelf te zijn en de behoefte aan erkenning van de eigen persoonlijkheid; (2) de behoefte aan voorbeelden ter navolging, een bijna fotografische drang tot nabootsing; (3) de behoefte aan zinvolle doelstellingen, aan het besef dat men een roeping heeft; (4) de behoefte aan het ontvangen en geven van liefde in het gezin.

Velen zullen vragen wat er met de godsdienstige behoefte is gebeurd. Het antwoord luidt dat wij daar vlak met onze neus bovenop zitten, zij het dat deze behoefte lichtelijk vermord is. Immers, als wij het goed nagaan, ligt aan al deze motivaties één drang ten grondslag, een diepere en zelfs wanhopige behoefte (die meer is dan een verlangen) om op iets te vertrouwen, om iemand te vereren. Misschien komt dit gevoel kortzichtig, schuchter of volkomen verward tot uiting, maar aan de dag treden doet het. Men zal er dus goed aan doen de jeugd wat minder vurige kolen op het hoofd te stapelen, en het vuur daarbinnen wat meer aan te blazen, maar hoe?

In raadsvergaderingen zien wij telkens weer hoe het niet moet. Enerzijds zien wij sentimentele toegeeflijkheid: de verloren zoon uit de gelijkenis wordt dan weer ten tonele gevoerd. Anderzijds bestaat er strenge tucht zonder enige echte liefde. Dit is de methode die ten grondslag ligt aan de voortdurend geuite beschuldiging dat volwassenen huichelaars zijn. De weg van het isolement biedt evenmin zekerheid. Gemiddeld zullen deze zoons en dochters voordat zij naar de middelbare school gaan al 15.000 uren hebben doorgebracht met het kijken door een TV „urim en thummim“, een medium dat alles openbaart wat tot een koninkrijk van lagere rang behoort en slechts zelden uit hoger sferen afkomstig is. Overigens kunnen ze, hetzij in een wereldstad of in een klein provinciestadje, door middel van een paar passen en enkele geldstukken oog in oog komen te staan met moderne Gomorra's. Evenals radioactieve neerslag na een kernexplosie, omgeeft hen de wereld op haar slechtst. „De Heer zal Zion laten bezoeken met allerlei verfoeilijkheden“, heeft Heber C. Kimball eens gezegd, „om de heiligen te louteren“. Die verfoeilijkheden hebben niet lang op zich laten wachten.

Velen houden stand en vervolgen ongedeerd hun weg. Er zijn er echter al te veel die dat niet doen. (Elk willekeurig aantal afvalligen is teveel.) Toch zijn wij in het laatste tiental jaren getuige geweest van bekeringen, zij het niet zonder kleerscheuren, uit praktisch alle voorkomende -ismen en -ologieën of verslavingen. Sommigen van deze jongeren vertonen gelijkenis met een poliopatiënt in een ijzeren long, die plotseling een Salkvaccin met terugwerkende kracht ontdekt. Als bekeerlingen zijn zij bekommerd over in de Kerk geboren, maar onverschillige jongelui die zich laten verlokken en zo in precies dezelfde intellectuele en maatschappelijke sloppen verzeeld raken, waaraan zij zich zo juist moeizaam hebben ontworsteld. Toch zijn hun ontvradende getuigenissen vaak onweerlegbaar. Zo ontstaat

er in ons midden op ontstellend jonge leeftijd een soort jeugd die niet haakt naar een leven in overeenstemming met de leer van Christus omdat zij geen alternatieven kent, maar omdat ze, hetzij uit eigen ervaring of die van anderen, reeds alles weet wat er in de wereld te koop is.

DE IDENTITEITSMOTIVATIE

Er wordt beweerd dat de meest dringende en soms de meest deprimerende vraag waarvoor de jeugd zich innerlijk ziet gesteld, luidt: „Wie ben ik?“ Dit is de eigenlijke leemte van deze generatie, de kloof die gaapt tussen de vluchtige bekering van de jeugd en hun als het ware ingebouwde, aangeboren bestemming. Er wordt niet van hen vereist dat zij het een voor het ander zullen laten varen, maar men wordt nieuwe kleuren, veelsoortige lichtschakeringen gewaar, wanneer deze jonge mensen beginnen te ontdekken dat zij de zaak van Christus dienen door met oprecht gemoed gewoon „zichzelf te zijn.“ Dit vloeit niet alleen voort uit wat zij doen, maar uit wat zij zijn, uit wat zij in werkelijkheid zelf zijn. Sommigen willen dit liever nog niet onder ogen zien, daar zij nog teveel met zichzelf overhoop liggen en niet bereid zijn om naar innerlijke grootheid te streven op de voorwaarden die Christus ons stelt, en omdat zij er evenmin aan toe zijn het Hem te vergeven dat Hij hun gehele persoonlijkheid opeist om hun deze dan in betere vorm terug te geven.

DE NABOOTSIJNSMOTIVATIE

Men zegt, vaak met droefenis, dat de jeugd alles naáapt, b.v. een betoverende zanger of filmster zullen ze tot de kleinste bijzonderheden zoals b.v. het schrapen van zijn keel imiteren; ze schrijven hun idolen bewonderende brieven die naar aanbidding zwemen en zij versterken elkaar in bevoorhelingen die in de overtreffende trap eindigen. Wie echter de jongelui wat minder oppervlakkig beschouwt zal zien dat zij dezelfde verering koesteren voor een godsdienstonderwijzer, een trainer, een zendingspresident. Met adembenemende nauwkeurigheid volgen zij dan, bijna zonder het zelf te weten, de fijne nuances van geestelijk inzicht en onderscheidingsvermogen, en dat geldt ook voor hun intellectuele hielden aan de middelbare school of universiteit. Het is dan ook een grote dag in hun leven wanneer zij worden aangetrokken door het onderricht van een leraar die op meesterlijke wijze de bedoelingen van de Meester weet uit te leggen, Hem dus vertolkt. (Evenzo is het een tragische gebeurtenis wanneer wat president McKay hun „schriftuurlijk analfabetisme“ heeft genoemd, het onze weerspiegelt.) In het eerste geval wordt Christus als het ware zichtbaar en voelbaar voor hen. Levend geloof, zegt de openbaring, wordt veeleer vanuit uzelf opgevoerd dan in ons gebracht, doordat we dan de stem van de goede Herder horen, en niet, zoals wij het in onze trots graag zouden hopen, onze eigen stem. De grootste moeilijkheid is om ons af en toe voldoende open te stellen voor Christus, zodat onze leerlingen door ons de Heiland Zelf zien.

Kortom, de jongelui geloven wat zij zien. En in ons bijzijn, dat soms het Zijne is, kunnen zij tot deze erkenning worden gebracht.

„Dan zult gij weten, dat gij Mij hebt gezien, dat Ik besta, en dat Ik het ware Licht ben, dat in u is, en dat gij in Mij zijt; anders zoudt gij niet kunnen toenemen.“ (L. & V. 88:50.)

DE ROEPINGSMOTIVATIE

De jeugd, zo wordt er geklaagd, ziet altijd kans om als er iets te doen is aan de verkeerde kant te staan. Bovendien willen ze beslist van de partij zijn als er gevochten moet worden. Hoe kunnen wij hun dan iets heiligs toevertrouwen? Uit deze vraag blijkt dat wij verder van de Meester af staan dan zij. Hij durft het wel aan. Zijn jonge stem roept Zijn leeftijdgenoten op om te worden „begiftigd met Zijn macht van omhoog,“ * waarna zij het tegen de hele wereld kunnen opnemen.

De profeet Joseph Smith (zich wellicht herinnerend dat hij reeds op 14jarige leeftijd de eeuwigheid op zijn schouders had voeten neerkomen) zei eens, terwijl hij zijn blik naar het westen richtte: „Ik zou graag willen, dat iedere man (dat waren echter nog maar baardeloze knapen!) die hierheen gaat een koning en een priester was. Als hij dan straks op de bergen komt, zal hij wel eens een woordje met zijn God willen wisselen.“ Het waren koningen en priesters en ze spraken ook met God.

Een roeping!

Is het op het eerste gezicht niet ongerijmd dat dragers van het Aäronische priesterschap bij goddelijke volmacht worden aangesteld om „toe te zien, dat er geen ongerechtigheid onder de (leden der) kerk is?“ (L. & V. 20:54.) Meer in het bijzonder moeten zij „het geloof van de leden versterken en hen tot bekering aansporen, die van het pad zijn afgedwaald, opdat zij zich tot God zullen keren en leven.“ (Leringen van de Profeet Joseph Smith, blz. 81.)

Dat is dan ook precies wat er gebeurt. In de eerste plaats omdat de aanwezigheid van de jeugd in het hart van het kerkelijke programma immers tengevolge heeft dat de overtredingen van de volwassenen moeten wijken, of, beter nog, dat de geestelijk meer volwassenen hierin aanleiding vinden blijk te geven van hun eigen vernieuwing door het opkomende geslacht beter te wapenen in de geestelijke strijd. Dit kan men aan iedere willekeurige OOV-leraar vragen. In de tweede plaats vanwege de invloed van de afwezige jongeren. Zij bereizen landen en zeeën op zending, alsook voor het vervullen van hun militaire dienstplicht. Daar zijn ze, over de gehele wereld verspreid, tot ouderlingen geordende jongelingen. Daar zijn ze, soldaten die geen tijd en geld verspillen, die nauwgezet hun plicht doen, „een ander ras,“ zegt een verbaasde officier, die in zekere zin geen veldprediker nodig hebben, omdat ze allemaal in diepere zin zelf veldprediker zijn.

In de derde plaats omdat zeer vele jongeren hebben gebroken met tradities van duizenden jaren om het Evangelie aan te nemen en na te leven, terwijl hun familieleden symbolisch rouwdiensten voor hen hebben gehouden. Noem gerust alle uitzonderingen op die u kunt, maar deze beeldspraak uit de hedendaagse observaties blijft juist: „... mijn jonge mannen (en vrouwen) ... worden de sterkte van mijn huis.“ (L. & V. 101:55.)

DE GEZINSMOTIVATIE

Tenslotte is de jeugd al heel vroeg verliefd op de liefde, hoe verdraaid en verwrongen deze in hun omgeving ook wordt voorgesteld. Telkens weer zien wij hoe men op dit punt vat op te kan krijgen. Of ze nu zijn gezegend met het bijzondere milieu van een celestiale haardstede, of (zoals volgens een bepaalde studie voor 65 procent van alle jongeren geldt) dat ze uit een onstabiel, door echtscheiding verscheurd gezin afkomstig zijn, dat in het ergste geval een en al ellende was, toch interesseren ze zich hiervoor in steeds toenemende mate.

Onze jongeren behoren tot de enige kerk ter wereld waar duidelijk wordt erkend dat dit van alle dingen waar de mens inwendig naar smacht nog de meest eeuwige behoefte is, nl. de uiteindelijke voltooiing van zijn bestaan. Men kan echter even goed een klein meisje vertellen dat de Venus van Milo* mooier is dan haar lappenpop. Bepaalde vormen van geheugenverlies en koorts moeten eerst voorbij zijn en er moet een bepaalde groei hebben plaatsgehad. Langzamerhand begint het echter tot het gevoel door te dringen (ergens tussen het 13de en het 30ste levensjaar) dat een innige liefde onafscheidelijk met het huwelijk is verbonden, dat een gelukkig huwelijk niet van Christus te scheiden is, en dat de meest verheven vorm van echtelijke liefde ontegenzeggelijk verband houdt met kinderen. Een dergelijke liefde gaat langzamerhand over tot aanbidding, een aanbidding waarover God kan glimlachen, omdat deze gelijkenis vertoont met Zijn eigen liefde.

Deze jongeren doen de vloedgolf van ontarding keren. Parley P. Pratt heeft voorzien dat er eens zo'n jeugd zou opstaan: „De herstelling van deze zuivere wetten en gewoonten is reeds begonnen een geslacht te verbeteren of te herscheppen. Een heilig en gematigd leven; reine zeden en ingetogen manieren; geloof, hoop, liefde, opgewektheid, zachtmoedigheid, onkreukbaarheid; verstandelijke ontwikkeling, zuivere waarheid en kennis, en bovenal de werkingen van de goddelijke Geest, uit dit alles zal een ras voortkomen dat schoner zal zijn in gedaante en gelaats-trekken, krachtiger en sterker van gestel, blijder gestemd, meer intellectueel en deugdzamer van aard, en beter voorbereid op een lang leven en goede dagen tijdens hun verblijf in de sterfelijkheid.“ (Key to Theology, Deseret Book Company, 1965, pag. 167—68.)

* Zie L. & V. 38:32

* De Venus van Milo is een Grieks standbeeld, dat waarschijnlijk tussen 110 en 88 jaar v. Chr. werd vervaardigd.

KENNETH W. GODFREY

Een opgroeiend geslacht

De jeugd van tegenwoordig is angstvalliger in het vermijden van schijnheiligheid dan voorgaande generaties. Zij stellen prijs op leraars, leiders en volwassenen die hun de feiten mededelen zoals ze waren, zijn en zullen worden. Zij willen graag dat de mensen werkelijk echt zijn, even echt op zondagmorgen als ze er op hun best uitzien als op zaterdagavond.

Dit sterke accent op echtheid is wellicht een reactie op onze verstedelijkte samenleving. Toen de mensen hun hele leven in kleine landelijke gemeenschappen samenwoonden, was er altijd een soort gezonde echtheid aanwezig. De mensen werkten toen altijd samen, bewoonden gezamenlijk het verlies van geliefden, ondergingen samen dezelfde teleurstellingen, bestreden gezamenlijk droogte en natuurgeweld en leerden elkaar zo langzamerhand echt kennen. Het was dan ook bijna niet mogelijk de mensen die in dezelfde streek woonden te bedriegen.

Bij de opkomst der grote steden is het zo geworden dat men door de week slechts zelden met andere wijkleden samenwerkt. Als de mensen elkaar alleen in de kerk zien, kan dit bij hen een neiging tot aanmatiging doen ontstaan, zodat ze geneigd zijn te zeggen wat ze menen dat anderen graag willen horen en dus een soort valse schijn aan te nemen. Jongelui die dit aanvoelen hebben een oprechte belangstelling voor wat werkelijk echt is.

Daar zij blijkbaar een grotere vrijheid en verscheidenheid van mening onder hun eigen leeftijdgenoten willen tolereren, zijn de hedendaagse jongeren bereid om te vechten voor ieders recht om zijn eigen weg te gaan. Dit is waarschijnlijk een van de redenen waarom zij het land hebben aan gezag, strenge voorschriften en instellingen die hun de wet voorschrijven en beslissingen nemen zonder hen in het bepalen van hun beleid te mengen.

De jongelui van tegenwoordig voelen zich als nooit tevoren aangetrokken tot

sociale en universele rechtvaardigheid — de gelijkgerechtigheid van alle mensen. Ze zijn begaan met het lot van hen die worden neergeschoten, verbrand of verminkt in oorlogen, bij relletjes en rampen, en lijden met hen mee. Ze verheffen hun stem met hen die in sloppen wonen en wier geest en talenten worden verdrongen in een zee van armoede. Televisiereportages van alle aspecten van het leven hebben hen duidelijk de verschrikkingen doen inzien van oorlog, rampen en hongersnood, terwijl voorgaande generaties zich alleen een vage voorstelling konden maken van de ellende die in de wereld bestaat.

„Dit is misschien de prachtigste generatie jonge mensen die de wereld ooit heeft gekend!” hoort men kerkleiders dikwijls uitroepen. Een geestelijk hoogstaande jeugd en voortreffelijke leiders kunnen samenwerken in het kader van het herstelde Evangelie. De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen heeft altijd ge-

Kenneth W. Godfrey, een lid van de hoge raad in de ring Tempe (Arizona), is afdelingscoördinator voor de seminaria en instituten voor godsdienstonderwijs in Arizona en Nieuw-Mexico.

droomd van een Zion, waar de mensen werkelijk echt zullen zijn, waar zij het waarom van alles zullen kennen, een Zion van universele gerechtigheid, vrede en harmonie; een Zion zonder rijken of armen, een Zion waarin het leven zin zal hebben, elk zijn bestemming zal bereiken en vreugde zal beleven. Toch heeft het volk van onze Kerk als geheel zich nimmer teruggetrokken uit de wereld, doch wij hebben ons steeds daadwerkelijk ingezet om haar te veranderen, om daarmee ons eigen steentje bij te dragen aan het verwezenlijken van dat Zion waarnaar wij verlangen.

De hedendaagse jongelui willen graag leiders hebben die zich concentreren op hun droom van Zion en een duidelijk standpunt innemen ten aanzien van maatschappelijke kwesties, maar tevens wensen zij zich leiders die niet te streng zijn in hun oordeel over hen met wie zij van mening verschillen. Zij willen iets horen over en betrokken raken bij minderheidsgroeperingen, maar tegelijkertijd verzetten ze zich ertegen dat de godsdienst enkel en alleen een maatschappelijk evangelie van goede daden wordt.

Daar zij beseffen dat het nodig is een afgehele toewijding en een vaste overtuiging te hebben, waarderen zij het als er nadrukkelijk wordt gewezen op het aankwelen van een zinvolle ver-

bondenheid met Jezus Christus, alsook op het zich inlaten met actuele gebeurtenissen. De jeugd van deze tijd is op de hoogte van de algemeen gevoelde behoefte aan zekerheid en aan het vestigen van de aandacht op eeuwige waarheden. Beginselen als dienstbetoon, eerlijkheid, rechtvaardigheid, geloof en bekering zijn van ware betekenis in het leven der hedendaagse jongeren en zij verlangen naar gelegenheden om het Evangelie aan te wenden, zowel bij het helpen van anderen als bij het verbeteren van hun eigen verhouding tot God.

„De jeugd,” zo verkondigde een onzer bisschoppen onlangs, „staat eerst wantrouwig tegenover volwassenen die met gezag zijn bekleed. Een hoog percentage jongeren voelt zich aanvankelijk gebelgd over iets dergelijks als een onderhoud met de bisschop en verzet er zich met hand en tand tegen. Het kost wel wat tijd en diepgaande gesprekken alvorens ze beginnen te voelen dat ik geduldig en belangstellend naar hen wil luisteren, en dat ik slechts een enkele maal een oordeel zal uitspreken, en dan nog heel voorzichtig.”

Een bekwaam leider schreef eens met goed inzicht: „Bij een interview zijn minstens drie personen betrokken en één daarvan is de Godheid. Men vertrouwt mij als men op God vertrouwt.

Als ze Hem niet kennen, zullen de mensen mij ook maar zelden in vertrouwen nemen.” Deze leider is dan ook van mening dat het voor jonge mensen van het hoogste belang is tot een persoonlijke verhouding en verbondenheid met de Godheid te komen. Jonge mensen weten dat leiders wel eens een uitzondering voor hen maken als ze fout zijn, en dat willen ze ook graag. Dergelijke uitzonderingen mogen echter alleen worden gemaakt nadat men de betrokkene grondig heeft gehoord en dan in een sfeer waarbij men wederzijds elkaars gevoelens ontziet.

De jongelui moeten voelen dat hun leiders hen werkelijk goed begrijpen en iets om hen geven. Hoe zeer ze soms ook te keer kunnen gaan, ze kunnen zich als godvruchtige mensen leren gedragen als ze begrip vinden. Men zal er goed aan doen te bedenken dat Jezus Christus, toen Hij onder de mensen verkeerde, voor zover bekend, nooit tegen iemand heeft gezegd dat hij zo goddeloos was dat er voor hem of haar geen bekering meer mogelijk was. Misschien zijn de eigenschappen die zowel jongeren als hun leiders moeten bezitten wel het best samengevat door president David O. McKay, die eens heeft gezegd: „Er is geen weg naar Gods hart of hij leidt door het mensenhart.”

Volgens deze beginselen

De eigenlijke „veldslag van deze eeuw“ is de strijd die wordt gevoerd om de jeugd de ware zin van het leven te leren ontdekken en jonge mensen zo te leiden dat ze karaktervol en deugdzaam door het leven zullen gaan. In de frontlinies van dat gevecht staat de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. De Kerk werpt enorme reserves aan mensen, beginselen en programma's in de strijd om de jeugd bij te staan in het hachelijke avontuur van het kiezen en het zich in dienst stellen van de dingen die van het hoogste belang zijn.

Een Amerikaanse redacteur schreef onlangs:

De mormonen schijnen een antwoord te hebben op de vraag die alle godsdienstige genootschappen bezighoudt, nl.: „Hoe houden wij onze jonge mensen vast?“ ... (Zij) vatten hun geloof ernstig op. En misschien is dat uiteindelijk het geheim van hun succes in het dicht bij de Kerk houden van de jongelui.

Wat verlangt de Kerk van haar jongeren en hoe is zij hen daarbij behulpzaam?

De Kerk wil jonge mensen graag helpen die rijkdom, volkomenheid en goedheid te vinden in het leven die God de Vader, Christus onze Verlosser en hun genadige gaven van onzelfzuchtige liefde om onzentwil, waardig zijn.

Wat is een waardig jong leven?

De Kerk leert haar jeugd dat een goed leven een opwaarts streven is naar de volmaaktheid, opdat men een mens wordt van het hoogste gehalte dat men mogelijkere bereiken kan. Dit is een leven, in evenwicht gehouden door godsvrucht, hoge persoonlijke maatstaven, een geoefend en beheerst denkvermogen, lichamelijke paraatheid en welzijn, een volwassen vermogen om moeilijkheden het hoofd te bieden en een besef van verantwoordelijkheid jegens anderen, met inbegrip van nog ongeborene generaties.

In al deze opzichten biedt de Kerk steun en kracht. Zo ook bij het kweken van leiderschap, het ontwikkelen van ontvankelijkheid voor het schone en hartverheffende, het beïnvloeden van de jeugd tot verstandig gedrag in de kennismakingstijd en het aangaan van een gelukkig huwelijk en voor prettige gezinsverhoudingen, alsmede voor het inspireren van een goede geest tot het ontwikkelen van een scherp onderscheidingsvermogen.

Wat zijn de risico's?

Deze bestaan uit de aard van de jeugd zelf en de levensomstandigheden in deze gecompliceerde wereld. In zijn

inleiding tot het gedicht *Endymion* zei Keats*:

„De fantasie van een jongen is gezond, en de gerijpte verbeeldingskracht van een man eveneens; er is daar tussen in echter een levensperiode, waarin het gist in de ziel en het karakter nog onbeslist is, ... daaruit ontstaat dan sentimentaliteit ...“

De tegenwoordige tijd wordt enerzijds gekenmerkt door het aanstichten tot verderfelijke wanordelijkheden door onrijpe, onvruchtbare en misleide levens, die zich opstellen als bevoegde critici, en anderzijds door uitdagende kritiek, afkomstig uit intelligente (vaak jeudige) bron, die ernaar streeft anderen te bezielen tot een hogere moraal en een meer hoogstaand gedrag. De jeugd heeft hulp nodig bij het maken van onderscheid tussen deze beide stromingen, nl. het verwerpen van de ene en het bijdragen tot de andere. Zij hebben behoefte aan een goede karaktervorming door het doen van verstandige keuzen, gevolgd door doeltreffende daden.

Hoe pakt de Kerk deze gewichtige onderneming aan?

Het antwoord begint met het woord **principes**.

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen leert de jeugd juiste principes, biedt hun gelegenheid om die beginselen in hoogst belangrijke programma's te leren toepassen en verschaft hun tevens verstandige leiding door middel van met hen meelevende volwassenen. Er wordt naar gestreefd een klimaat te scheppen, waarin jonge mannen en vrouwen gelooft kunnen aankweken, een gevoel van „erbij te horen,“ een verbintenis tot dienstbetoon en een aanvaardbaar beeld van het eigen ik, dat berust op het geven en ontvangen van liefde. Leegte, eenzaamheid en bange zorg — dat tragische drietal heden-daagse vloeken — worden betuigd en kunnen geheel bedwongen worden wanneer waarachtige beginselen tot vlees en bloed worden en in ons hart wonen.

Welke zijn deze beginselen?

GOD LEEFT

Ieder mens is een eeuwige persoonlijkheid, letterlijk een kind van God, Die „de Vader van alle menselijke geesten“ is.** Als een kind van zijn Vader naar de geest, leefde en bevond hij zichzelf in de voorsterfelijke wereld of het voorbestaan, waar hij liefhad en beslissingen nam. Daar hij daadwerkelijk de zijde koos van de zaak des Heilands in de „krijg in de hemel,“*** kwam hij ter wereld met een zending en een bepaalde betekenis. Met al Gods andere

* Keats, John, een Engels dichter, geboren op 31 oktober 1795 te Londen, overleden te Rome op 23 februari 1821.

** Zie Hebreëën 12:9

*** Zie Openbaring 12:7

zoons en dochters zal hij eeuwig leven en, mits hij zulks verkiest, een immer vooruitstrevend leven genieten van scheppende dienstbaarheid in het Koninkrijk van God. Hiertoe besluit hij zelf gedurende zijn sterfelijke ervaring door het geloof, de gehoorzaamheid, volharding en liefdevolle bezorgdheid voor anderen die hij aan de dag leert leggen.

God is een levende, liefhebbende, heilige en eeuwige Vader, goed en genadig van aard. Hij wenst ons welzijn, verschaft ons kennis, staat toe dat wij tegenstand te verduren krijgen, beschermt ons recht en onze plicht om zelf te kiezen. Hij eist dat wij voor onze eigen beslissingen aansprakelijk gesteld worden en zendt een Zaligmaker, Die gerechtigheid hult in het gewaad van tedere barmhartigheid, waardoor bekering mogelijk gemaakt en vergeving verzekerd wordt.

HET LEVEN IS EEUWIG EN ZINVOL

Het leven is eeuwig en dit sterfelijke leven heeft een zinvolle bedoeling. De menselijke identiteit en persoonlijkheid zijn blijvend. Wat wij verstandelijk en geestelijk ons eigen maken dragen wij dwars door de dood van ons sterfelijke lichaam met ons mee tot in de eeuwigheid. Het leven is dus een school en geen speelplaats of toernooiveld en evenmin een beproeving van onze vermogens om stoffelijke goederen te vergaren. Wij zijn hier om te zoeken, te bidden, aan te kloppen, om geloof en gehoorzaamheid te leren en door de Geest te leren leven. Aanbidding is gemeenschap met God; het gebed is een manier om contact met Hem te onderhouden.

CHRISTUS EN DE MENS

Het „werk en de heerlijkheid“ der Godheid is „de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen.“ * Zaligheid is een voor ons weggelegde beloning, die slechts te bereiken is via een deur met een dubbel slot: Christus heeft de sleutel reeds omgedraaid; nu staat Hij aan de deur en Hij klopt, maar de andere sleutel zit aan de binnenkant van ons hart en moet door onszelf worden omgedraaid. Dat gebeurt als wij ons hart voor Hem openstellen en de weg bewandelen die Hij voor ons heeft gebaan. Onze glorie ligt in ons vermogen tot gehoorzaamheid aan Zijn geboden.

TIENDENBETALING, VASTEN

Alles wat wij hebben, hebben wij van God. Tienden en ofvergaven die door ons in Zijn voorraadschuur worden ge-

bracht, zijn een terugbetaling aan Hem. Hij leert ons ook iets van onszelf te geven. Wij vasten en bidden om geloof, opdat wij begrip mogen hebben, ons tot Zijn dienst verplichten, onszelf in toom houden en volharden mogen. De wet van tienden is een geestelijk beginsel. Mormoonse jongeren betalen van kindsbeen af tienden over al wat zij verdienen.

DIENSTBETOON

God heeft ons lief en gebiedt dat wij Hem en onze naasten liefhebben. Hij is echter niet tevreden met ogendienst of lippenverering. Abstracte liefde zonder meer is van generlei betekenis. God moet een hulpmiddel hebben voor de openbaring van Zijn liefde. Hij eist van ons dat wij heilig, onzelfzuchtig en edelmoedig zijn. De Heiland is onze maatstaf, de barmhartige Samaritaan het voorbeeld dat Hij ons heeft voorgedemonstreerd. Jongelui die lid van de Kerk zijn krijgen vele kansen om anderen te dienen.

VERGEVING

Er is blijdschap in de hemel wanneer een zwerfeling huiswaarts keert, wanneer een zondaar zich bekeert; zo moet er op aarde ook blijdschap heersen onder hen die de Heer willen volgen, en dus geen afkeuring of bekritisering, veroordeling, verwerping, verguizing of minachting, maar blijdschap om de verloren zoon die is teruggekeerd.

KENNISMAKING EN HUWELIJK

Evenals God, de mens en de liefde, is ook het huwelijk eeuwig van aard en het gezin eveneens. Bij de omgang tussen jongens en meisjes moet men dat voor ogen houden; in hun kennismakingstijd moeten de jongelui zich bewust zijn van die waarheid. Het eeuwig huwelijk is het vanzelfsprekende resultaat van twee in liefde tezamen levende mensenkinderen, die een rijke oogst voortbrengen; het is Gods huwelijkswet. Mormoonse jongelui trouwen in een tempel „voor tijd en alle eeuwigheid.“

GEZAG

Gods volmacht om Hem te vertegenwoordigen wordt door Hem verleend aan hen die Hij uitkiest en daartoe op de door Hem vastgestelde wijze ordent. Dit is geen automatische verworvenheid van degenen die voor Hem „kiezen,“ want Hij heeft gezegd: „Gij hebt Mij niet uitverkoren, maar Ik heb u uitverkoren, en Ik heb u gesteld.“ ** Gewone mensen met een gewoon beroep, door God geroepen en gemachtigd, kunnen Hem dienen als Zijn gelegaliseerde vertegenwoordigers.

* Mozes 1:30

** Johannes 15:16

Toegewijde mannelijke mormonen vanaf de leeftijd van 12 jaar worden aangesteld in ambten waardoor zij met priesterlijk gezag zijn bekleed en bevoegd om leiding te geven en gewijde diensten te verrichten die evenredig zijn aan hun leeftijd en ervaring.

Al deze beginselen en nog vele andere heeft God door middel van Zijn heilige profeten geopenbaard aan mensen in iedere bedeling, met inbegrip van de onze. Voor mormoonse jongeren bezit hun godsdienst de macht om „geestelijke kracht in hen vrij te maken.” Het zijn ware kinderen Gods.

ZENDINGSWERK

Een mormoonse jongeling is ook een broeder voor alle andere mensen. Hij is aan hen verschuldigd om al wat waar en goed is met hen te delen. Hij verbindt zich tot het vervullen van die plicht door twee jaren van zijn leven te wijden aan zendingswerk als volledige dagtaak om mensen in een bepaald gebied in een of ander deel van de wereld, in of nabij hun eigen woonplaats of in het buitenland, tot de Kerk te brengen. Dit doet hij op eigen kosten met het geld dat hij zelf heeft verdiend of dat gedeeltelijk door familieleden of anderen wordt gegeven.

LICHAMELIJKE GEZONDHEID

Lichamelijke gezondheid en welzijn is onmisbaar voor een volkomen leven. Een jong mormoon wordt dan ook van zijn kindsheid af bijgebracht dat hij zijn lichaam moet beschermen en versterken. Dit doet hij uit principe, daar hij van opvatting is dat zijn lichaam een bestanddeel is van zijn eeuwige ziel, dat niet per sé slecht behoeft te zijn: „En de geest en het lichaam vormen de ziel van de mens.” * In de praktijk volgt hij een gezondheidswet, die bekend staat als het Woord van Wijsheid ontleend aan een openbaring uit 1833 van de Heer aan de profeet Joseph Smith. Hierin raadt de Heer ons aan, ons te onthouden van het gebruik van alcohol, tabak en andere schadelijke stoffen, met de belofte dat daaruit lichamelijke, verstandelijke en geestelijke zegeningen zullen voortvloeien.

* L. & V. 88:15

Men wordt aangemoedigd flink en eerlijk te werken, waartoe men zo nu en dan vanwege de Kerk wordt uitgenodigd voor werkzaamheden aan het kerkgebouw of het bijbehorende terrein, of op een boerderij, een plantage of conservenfabriek van de welzijnszorg, waarvan de opbrengst naar de behoeftigen gaat.

Onder aanmoediging en auspiciën van de Kerk wordt veel aan sport, gymnastiek en atletiek gedaan en worden allerlei wedstrijden in vele takken van sport georganiseerd. Kamperen, dansen en andere gezonde vormen van ontspanning staan eveneens op het programma. Iemand heeft dit eens „ontspanning in geestelijke zin” genoemd — sportieve en culturele activiteiten onder kerkelijke invloed en naar kerkelijke maatstaven, onder leiding van bekwame leiders.

Men leert de jonge mormonen met moed en toewijding gevolg te geven aan de oproep om hun vaderland te dienen. Een richtlijn daarbij vormt voor de hedendaagse mormoonse jeugd hetgeen 2.000 jaar geleden werd gezegd van de dappere zonen van het volk van Ammon, nl.:

„En het waren allen jongemannen, die zowel in moed als in kracht en werklust uitblonken; doch ziet, dit was niet alles — het waren mannen, die te allen tijde getrouw waren in alle dingen, die hun werden toevertrouwd.” (Alma 53:20.)

ZEDELIIK GEDRAG

Behalve dat ze een verantwoordelijk, godsdienstig standpunt innemen tegenover het leven, de omgang met anderen, het lichaam, het huwelijk en het gezinsleven, leggen jonge leden van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen sterk de nadruk op hoge zedelijke normen. Zij krijgen de raad een zedelijk rein en gezond leven te leiden. Kuisheid, trouw en saamhorigheidsgevoel zijn beginselen die de leden van de Kerk van iedere leeftijdsgroep in alle hulporganisaties worden bijgebracht. Zelfs de jongere kinderen leren de artikelen des geloofs van buiten, waaronder ook dit:

„Wij geloven eerlijk te moeten zijn, oprecht, kuis, welwil-

DE kleine *STER*

VOOR DE KINDEREN · APRIL 1970

Volg de leider

DOOR HAZEL SWANSON

François en Jean werkten haastig hun ontbijt naar binnen in de zonnige woonkeuken van hun boerderij in Landes. Papa had gezegd dat zij met hem mee naar de stad mochten als ze vóór zijn vertrek de hun opgedragen karweitjes af hadden.

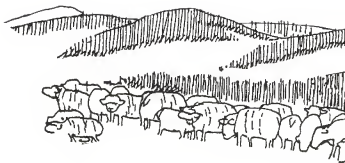
„Jij kunt Contrelle wel voeren,” beval de tienjarige François zijn achtjarig broertje Jean. „Dan zal ik de kippen en de ganzen verzorgen en het water voor mama putten.”

Op hetzelfde moment kwam papa met oom Jacques door de lage keukendeur en zei: „Jongens, oom Jacques moet met mij mee naar de stad en nu moeten jullie vanmorgen op zijn schapen passen. Sinds die laatste stortbui is de lage weide weer net een moeras. Oom Jacques wil niet graag weer schapen in dat moeras verliezen, zoals verleden jaar is gebeurd.”

François voelde zich diep teleurgesteld, maar Jean scheen het nogal leuk te vinden. „Trek niet zo'n lang gezicht, François,” zei hij vrolijk, „nu krijgen we de kans ons te oefenen in het steltlopen voor de wedstrijd op het feest.”

François probeerde zijn teleurstelling niet te laten blijken, maar het leek wel of hij nooit zo onbezorgd kon zijn als Jean. Jean had meer weg van mama. Die zei altijd dat iedere teleurstelling ook wel iets goeds meebracht, maar François begreep niet hoe dat kon.

Toen ze klaar waren met hun werkzaamheden, haalden de jongens hun stelten te voorschijn. Het waren lange planken van ongeveer 1.65 m met een voetsteun 90 cm boven de grond. Boven de voetsteun was een leren bindriem bevestigd, zodat de stelten om hun kuiten vastgebonden konden worden.

Alle mannen 'en schaapherders in de Franse provincie Landes hadden eenmaal zulke stelten gedragen. Eens was de hele Landes een moerassig land geweest, maar verstandige boeren, die hun landerijen weer wilden opeisen van de woeste zee en de stuifzandduinen, hadden duizenden pijnbomen geplant en de moerassen drooggelegd. Nu was de Landes een vruchtbaar land, maar toch, als er zware regens vielen, werden vele laaggelegen weilanden nog gevaarlijk drassigen leverden dan gevaar op voor dieren die erin verzeild raakten.

„Wie 't eerst bij de wei is,“ riep Jean uit en ging er op zijn stelten vandoor alsof hij een soort ooievaar was.

De twee jongens hielden een poosje een wakend oog op de kudde. Toen schreeuwde Jean: „Laten we eens een oefenwedstrijd houden. Wie 't eerst bij de dennen aan de noordelijke rand van het weiland is.“

François liet zijn blikken over de schapen dwalen. De kudde scheen heel vredig en rustig te zijn, alsof hen de stilte na de storm van de laatste paar dagen welkom was.

„Goed,“ stemde François toe. „Ik geef je twintig passen voorsprong.“

„Fijn!“ juichte Jean blij, en hij ging met grote sprongen van start.

Het was nog een heel eind naar de dennenrand en François merkte dat het hem moeite kostte zijn jongere broertje in te halen. Hoewel dit weiland een goede afwatering had, was de regenval zo zwaar geweest dat de grond nog helemaal doorweekt was.

Jean was buiten adem toen ze de terugtocht aanvaardden. Plotseling schreeuwde hij: „Kijk de schapen eens, François!“

François kon zijn ogen bijna niet geloven. De aanvoerder van de kudde had koers gezet naar de lage weide en de overige schapen volgden hem. Als ze er niet vlugbij waren, zouden alle schapen hun leider wel eens kunnen volgen, regelrecht het moeras in!

Tegen de tijd dat de jongens kwamen aangesnel, waren verscheidene schapen hun aanvoerder al achterna gegaan, het moeras in. Spartelend en blatend zakten de dieren al dieper in de modder.

„Vlug, Jean, daarginds! Snijd die troep de pas af.“ Zonder te kijken of zijn broertje zijn aanwijzingen wel opvolgde, nam François zelf lange passen in de andere richting. Hij klapte in zijn handen en schreeuwde. Ongeveer

vijftig schapen die schrokken van deze vertoning, keerden zich van hun aanvoerder af en klauterden op veiliger bodem.

Pas daarna ging hij eens kijken in hoeverre zijn broer succes had. Ook Jean was erin geslaagd een stuk of dertig schapen terug te jagen.

Snel telde François de schapen. Twaalf stuks, waaronder ook de aanvoerder, waren in de modderpoel blijven steken. François probeerde kalm te blijven. Een schaapherder bekleedde een vertrouwenspositie. Hij mocht geen enkel schaap verliezen. Maar wat kon hij doen? Toen beseftte hij dat hij nog steeds op stelten liep. Daarmee kon hij immers het moeras ingaan en ze er één voor één uithalen. „Jean, breng de rest van de schapen naar de boswal.“

„Maar die andere dan?“ vroeg Jean met bevende stem, want de aanblik van de in doodsangst verkerende schapen greep zijn gevoelig hartje aan.

„Doe wat ik zeg,“ zei François. Toen draaide hij zich vlug om en schreed op zijn hoge stelten het moeras in. Onderweg zonken zijn stelten diep de modder in, maar zelf stak hij er nog veilig bovenuit. Toen hij de aanvoerder had bereikt, bukte hij zich om hem uit de modder te trekken, maar ontdekte daarbij dat zijn stelten het niet toelieten diep genoeg te bukken. Hij zou zijn stelten af moeten doen. Hij boog zich voorover om de banden om zijn kuit los te maken, toen zijn rechter stelt in de modder uitgledde, zodat hij in het moeras duikelde. Verwoed schudde hij de modder van zijn gezicht af en rukte aan zijn banden. Eenmaal bevrijd van zijn stelten, die als twee planken op de drassige grond lagen, bemerkte hij dat hij maar tot aan zijn knieën in

de modder stond, maar wat hem slechts tot de knieën reikte kon voor de rondploeterende dieren noodlottig zijn.

„François! François! Laat mij je helpen. De anderen zijn in veiligheid.“ Daar stond Jean aan de rand van het moeras. Hij had zijn stelten nog aan. Plotseling kreeg François een idee.

„Maak je stelten los, en pak de mijne ook,“ riep hij, zich vooroverbuigend en zijn broertje de beide planken toe-werpend. „Bind nu de vier stelten aan elkaar vast. Kijk maar eens hoe mijn stelten bovenop de modder blijven drijven. Zo kunnen we een vlot maken en dan schuif ik de schapen daarop.“ De belhamel protesteerde en draaide zich al blatend om en om, toen François tenslotte probeerde hem op het geïmproviseerde vlot te duwen, maar toen hij eenmaal uit de zuigende modder was getrokken, liep het schaap eerst behoedzaam, en toen alsof hij beseftte dat het veilig was, over de stelten heen als over een brug.

„Goed zo,“ zei Jean. „Kijk, nu willen de anderen ook wel komen. Maak gauw voort, dan vang ik ze op als ze eraan komen.“

Eindelijk hadden alle schapen de tocht volbracht. De handen van François waren ijskoud en onder de modder toen hij eindelijk het moeras uitkwam. Hij dacht nog nooit van zijn leven zo moe te zijn geweest, maar de schapen waren in veiligheid.

* * *

De beide jongens zaten op de grasberm met behulp van moerasgrassen hun stelten zo goed en zo kwaad als het ging schoon te poetsen, toen hun vader en oom Jacques dwars over de weide kwamen aangelopen.

„Wat hebben jullie in vredesnaam gedaan?“ riep oom Jacques uit.

In een wip had Jean uitgelegd wat er was gebeurd. Hoewel hij jonger was, kon Jean de dingen veel beter uitleggen dan François.

„En onze stelten hebben we helemaal niet beschadigd, papa,” zei Jean. „Kijkt u maar eens, we hebben ze al schoon-gemaakt en ze zijn bijna weer zo goed als nieuw.

Papa en oom Jacques begonnen te lachen. „Die stelten kunnen er wel als nieuw uitzien,” zei oom Jacques, „maar wacht maar eens tot mama ziet hoe jullie tweeën onder de modder zitten.

En de schapen ook.” Oom Jacques schudde zijn hoofd.

„Dat is dan een mooi middagkarweitje voor de jongens,” zei papa. Zijn stem klonk streng, maar zijn ogen glinsterden. „Eerst kunnen ze de schapen schoonmaken voordat ze zichzelf gaan opknappen, zoals het goede schaapherders betaamt.”

Papa klopte Jean zachtjes op het hoofd en sloeg François een arm om de schouders. „Al zijn jullie zorgeloos geweest, jullie zijn toch op je post gebleven en jullie hebben een plan uitge-

Een onweersbui

(VERTELD DOOR LUCILE C. READING)

Een zware onweerswolk in het zuidwesten zwol dreigend op. Rachel keek ernaar en huiverde toen ze in de verte een bliksemstraal zag flitsen en het zachte gerommel van de donder hoorde. Ze was alleen en doodsbenauwd. Rachel wist dat haar oudere zusters en misschien ook haar moeder wel wat zenuwachtig zouden zijn als ze thuis geweest waren, maar ook een beetje angstige familiekring zou haar wel wat kunnen bemoedigen, dacht ze. Ze verwachtte haar huisgenoten voorlopig geen van allen terug en wenste weer dat ze met hen was meegegaan.

dacht," zei Papa. „Daar leer je van, door op je post te blijven en niet weg te lopen als de nood aan de man komt.“

Weglopen van schapen die in nood verkeren? Dat zou François nooit kunnen doen. Hij begreep niet precies wat zijn vader bedoelde. Misschien had het iets te maken met het gevoel dat hij kreeg toen ze terugliepen naar de boerderij. Ook al droeg hij zijn stelten nu over zijn schouders, toch voelde hij zich op de een of andere manier heel groot. Het was een warm, gloeiend gevoel, dat hij nooit eerder zo had gehad. Het was, o het was een heerlijk gevoel dat in zijn binnenste opborrelde en hem blij maakte. Waarschijnlijk voelden mama en Jean zich meestal zo, soms zonder enige reden. Het was een heel fijn gevoel.

Waarom was ze ook thuisgebleven om een boek uit te lezen?

Rachel dacht vooral aan haar vader, terwijl ze angstig naar de snel voortjagende zwarte wolken keek. Vaak had ze zich afgevraagd waarom hij als het onweerde altijd op de veranda voor het huis ging zitten. Verscheidene malen had hij haar of ander gezinsleden dan uitgenodigd bij hem te komen zitten, daar hij behoefte aan gezelschap scheen te hebben, maar zij was altijd te bang geweest om naar buiten te gaan en ze dacht dat haar zusters en haar moeder dat ook wel geweest zouden zijn.

Een plotselinge windvlaag deed de bomen buigen. Ze sprong op toen er in een van de kamers boven een raam dicht sloeg. De eerste grote regendruppels kletterden neer op hetzelfde moment dat vader zijn wagen de oprit opreed, eruit sprong en het huis in snelde. Rachels hart liep boordevol liefde voor hem toen hij uitlegde: „Ik vond dat ik beter eerst eens naar jou kon komen rijden . . . Wat dacht je van een eersterangs zitplaats voor een eersteklas voorstelling vanavond?“

Ze volgde hem naar buiten de veranda op. Vader schoof twee stoelen dicht bij elkaar en stak toen zijn hand uit om een van haar bevende handen in de zijne te nemen en stevig vast te houden. „Wat is dit toch prachtig," zei hij zachtjes, „het vuurwerk van de natuur. Weet je, door bang te zijn zal zo'n onweersbui nooit ophouden, maar door

een open oog te hebben voor de schoonheid en majestueuze kracht ervan kun je een eigenaardige, opwindende blijdschap voelen, en bovendien een diepe dankbaarheid omdat je deel mag uitmaken van zo'n wonderlijke wereld. Wat missen de mensen veel in hun leven als zij hun tijd in angst en beven doorbrengen."

Op zijn kalmerende woorden keek Rachel omhoog en liet haar ogen langs de hemel dwalen, waar de ene bliksem-schicht na de andere door het lucht-

ruim flitste, terwijl de donder bijna doorlopend om hen heen rommelde en ratelde. In al haar tien levensjaren had ze nog nooit eerder echt een onweersbui gezien en het was toch prachtig, vond ze.

Op dat ogenblik, terwijl de hand van haar vader de hare stevig omklemd hield, nam Rachel het besluit dat ze heel haar leven lang blij zou zijn om de schoonheid van de wereld, en dat ze zou proberen moedig te zijn, zelfs bij onweer.

lend, deugdzaam, en goed te moeten doen aan alle mensen . . . Indien er iets deugdelijk, liefelijk, goed of prijzenswaardig is, streven wij hiernaar."

ONDERWIJS

Uit de Schriften leest de mormoonse jeugd dat „de heerlijkheid Gods is intelligentie," dat zij wetenschap moet zoeken . . . „door studie, alsmede door geloof," en dat „welk grondbeginsel van ontwikkeling wij in dit leven ook zullen verwerven, dit in de opstanding met ons zal verrijzen."

„En indien een persoon in dit leven door zijn ijver en gehoorzaamheid meer kennis en ontwikkeling verwerft dan een ander, zal hij in de toekomstige wereld zo veel verder vooruit zijn." (L. & V. 130:18 en 19.)

Er wordt voortdurend aandacht geschonken aan het aansporen van jonge mensen om hun geest te ontwikkelen, te

beheersen, te beschaven en te scherpen. In verschillende landen worden kerkelijke scholen op diverse niveaus gesticht, waaronder middelbare scholen, handelsscholen en universiteiten. In vele landen van de wereld houdt de Kerk er in de nabijheid van middelbare scholen seminaria op na, die de leerlingen vóór schooltijd of op daarvoor vrijgemaakte tijden kunnen bezoeken. Aan universiteiten en kostscholen zijn instituten voor godsdienstonderwijs verbonden, die alle zijn bestemd om de studie betreffende wereldse zaken te stimuleren en hen tevens in evenwicht te brengen met de godsdienstige en morele vorming die men nodig heeft om straks in het volle leven te kunnen staan.

Een gezonde geest zal hoge normen bereiken op het gebied van het denken en aanleiding geven tot een hoogstaande levensopvatting.

VREUGDE

Mormonen geloven dat „de mensen zijn opdat zij vreugde mogen hebben," en die waarachtige blijdschap is het resultaat van een levenswijze die ons toestaat ons een aanvaardbaar beeld van de eigen persoonlijkheid te vormen, dat is gebaseerd op een goed geweten en zelfrespect. Dit vloeit niet voort uit het aanstichten van ongeregelheden of uitingen van vernielzucht, of uit het dragen van buitenissige kleding, haardracht of uit eigenaardige gedragingen. Als het leven vreugdevol wil zijn, moeten er gezonde en waardevolle verhoudingen bestaan in de omgang met familieleden, vrienden en anderen. Bovendien moet men Godsvertrouwen hebben en een steeds toenemend besef van Zijn nabijheid. Vriendschappelijkheid en echte bezorgdheid voor alle anderen, van welke afkomst, stand of geloofsovertuiging dan ook, wordt de jeugd van de Kerk bijgebracht. Het aanvaarden van posten bij burgerlijke en maatschappelijke diensten of instellingen wordt sterk aangemoedigd; het openbare leven en de politiek worden als edele en begerenswaardige carrières beschouwd.

Familiebanden zijn voor leden van de Kerk van bijzonder belang. In hun godsdienst staat het gezin in het middelpunt. Er worden geregeld gezinsavonden en gezinsgebeden gehouden, aan kerkbezoek en dienstbetoon in kerke-

lijk verband wordt door velen meegedaan; familiefeestjes, vakanties, tradities, ondernemingen waarin met velen wordt samengewerkt, en gezamenlijke spelletjes, vormen het gevestigde ideaal. De ouders zijn meer geïnteresseerd in het geven van leiding aan hun kinderen in het aanknopen van prettige betrekkingen met anderen en het opdoen van mooie ervaringen dan in het aansporen van hun kroost om materiële welstand na te jagen, ofschoon er wel voortdurend met klem wordt gewezen op het belang van goed onderwijs en bekwaamheid in het werk dat men kiest.

LEIDERSCHAP

Al doende leert men, en de mormoonse jeugd wordt onder goede leiding veleerlei gelegenheid geboden om iets te doen, iets tot stand te brengen. Er is geen beroepsgeestelijkheid in de mormoonse kerk; het werk wordt dus aan de leden overgelaten. Jonge mensen vervullen in de Kerk dikwijls een spreekbeurt, zij sprekkende met hun leiders, organiseren, bedenken en leiden allerlei activiteiten, zij onderwijzen, zingen en treden op. Ze doen mee aan de opvoering van musicals, toneelstukken en het houden van forums, of hebben zitting in een jury. Zij nemen de leiding in vergaderingen en organisaties van kerkelijke ambtenaren. Uit deze opleiding en praktische ervaringen komen lekenleiders van uitzonderlijke bekwaamheid voort en de Kerk wordt hierdoor in staat gesteld in al haar gelingen behoorlijk te functioneren.

Daar men hun juiste beginselen heeft bijgebracht, kunnen mormoonse jongeren die niet meer thuis zijn in verband met hun studie, zendingswerk, betrekking en militaire dienstplicht, zichzelf in toom houden en dicht bij de Heer en bij de Kerk blijven.

Volgens deze en andere beginselen worden er programma's voor de jeugd van de Kerk ontworpen. In de beginselen van het Evangelie van Jezus Christus is een kracht die alles wat er wordt gedaan om onze jongelui dicht bij de Kerk te houden ondersteunt en zin geeft.

(vervolg van blz. 104)

eer die mensen elkaar kunnen geven." Tenslotte is het zowel voor jonge mannen als jonge vrouwen van belang te beseffen dat ze niet zonder meer recht op succes hebben. Succes valt ten deel aan hen die er de prijs voor willen betalen, en die prijs bestaat uit voldoende voorbereiding en heel hard werken. We zeggen het nogmaals met de woorden van Cicero: „... wat gij ook doen moogt, doe het met al uw macht . . . (met uw) geest tot het uiterste gespannen als een boog . . ."

Zaken die de voorrang verdienen

Onze hedendaagse maatschappij is veeleisend en gecompliceerd. De moderne samenleving is zeer gevarieerd van aard en verschaft ons gelegenheid bij diverse groeperingen en activiteiten te worden betrokken. Deze gecompliceerdheid kan betekenen dat wij ons leven daarmee kunnen verrijken. Dit is dan ook de reden waarom er mensen zijn die liever in een grote stad willen wonen dan in een landelijke omgeving. Zij zijn van mening dat het grote aantal plaatselijke organisaties hun een grotere verscheidenheid biedt in het opdoen van ervaringen en geestelijke groei.

Een dergelijke maatschappij stelt haar leden echter ook voor een zware opgave. De grote omvang van haar verscheidenheid betekent ook, dat geen enkel mens zich bij alle beschikbare groeperingen kan aansluiten en aan alle georganiseerde activiteiten kan deelnemen. Dan rijst de vraag: Welke doelstellingen moet men vooral nastreven? Welke organisaties zijn van het meeste belang? Dit zijn terzake dienende vragen omdat wij rekening moeten houden met onze beperkte tijd, energie en bekwaamheid. Er is bovendien nog een ander voornaam iets. Aannemende dat het mogelijk zou zijn in een bepaalde samenleving overal aan mee te doen, dan betekent dit nog niet dat wij dit ook moeten doen. Er zijn immers ook wel organisaties of activiteiten die niet bevorderlijk zijn voor het bereiken van ons doel. Daardoor wordt het voor ons allen noodzakelijk om vast te stellen welke zaken de voorrang verdienen.

Algemene richtlijnen

Enkele algemene richtlijnen kunnen ons helpen bij het nemen van bepaalde beslissingen ten aanzien van hetgeen in ons leven de voorrang verdient. Denk eens na over het volgende: Toen Jezus aan het einde van Zijn aardse zending was gekomen en spoedig zou worden gekruisigd, bad Hij tot Zijn hemelse Vader. Daarbij gaf Hij een opsomming van de doeleinden die Hij had nagestreefd bij al wat hij had gedaan, zeggende:

„Heilig ze in Uw waarheid . . . Ik heiligde Mijzelven voor hen, opdat ook zij geheiligd mogen zijn in waarheid . . . En Ik heb hun de heerlijkheid gegeven, die Gij Mij gegeven hebt; opdat zij één zijn, gelijk als Wij Eén zijn; Ik in hen, en Gij in Mij; opdat zij volmaakt zijn in één, en opdat de wereld bekenne, dat Gij Mij gezonden hebt, en hen liefgehad hebt, gelijk Gij Mij liefgehad hebt. Vader,

Ik wil, dat waar Ik ben, ook die bij Mij zijn, die Gij Mij gegeven hebt . . .“ (Joh. 17:17, 19, 22–24.)

Het schijnt mij toe dat de Heiland hier wilde zeggen: „Als zij als Wij kunnen worden, zullen zij ook de vreugde leren kennen die Wij kennen, en dan zullen zij ook de rechtmatige macht bezitten die Wij bezitten. Dan zullen zij dezelfde tedere bezorgdheid voor elkander koesteren die Wij jegens elkander koesteren. Zodoende zullen zij elkaar laten meegenieten van hun eigen gaven en talenten. Zij zullen dan elkanders ervaringen op aarde verrijken. Gezamenlijk zullen zij meer aan hun bestemming beantwoorden dan zij alleen zouden kunnen, en tenslotte zullen zij waardig zijn in Onze tegenwoordigheid te leven.“

Zouden wij een nog inspirerender levensdoel kunnen hebben? Ten einde dit eeuwige leven bij de Vader en de Zoon te verwerven, moeten wij ieder persoonlijk twee belangrijke dingen doen: Ten eerste moet ieder van ons een *persoonlijke verbintenis* aangaan, een gelofte doen aan onszelf en aan de Heer, dat wij dit doel zullen nastreven door middel van gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van het Evangelie. Ten tweede moeten wij, nadat wij ons hiertoe hebben verbonden, de bestudering van het woord Gods voortzetten. Onlangs heeft de schrijver van dit artikel verscheidene honderden leden van de Kerk de vraag gesteld hoevelen van hen alle standaardwerken wel eens doorgelezen hadden — het Oude Testament, het Nieuwe Testament, de Leer en Verbonden, het Boek van Mormon en de Parel van Grote Waarde. Slechts 13 procent had het Oude Testament gelezen, terwijl de meest gelezen Schriftuur het Boek van Mormon was (dat door 43 procent van de mensen was gelezen). Als wij ons „met een vol voornemen des harten“ toelegden op het bestuderen van Zijn beginselen, dan zou dat voor ons de vervulling betekenen van des Heren belofte: „Want Hij zal de getrouwen regel op regel en gebod op gebod geven . . .“ (L. & V. 98:12.) Als men van de Heer licht en begrip mag ontvangen, brengt dit vrede, veiligheid en blijdschap met zich mee.

Nader omschreven toepassingen

Juist in ons dagelijks leven geven wij blijk van ons begrip voor hetgeen de voorrang verdient. Een scholier kan bij zijn examens wel spieken en als hij daarbij niet gesnapt wordt, krijgt hij waarschijnlijk een hoger cijfer. De onkreukbaarheid van zijn ziel en het vertrouwen dat onze Heer in

* Een verhaal van Leo Tolstoj, een Russisch romanschrijver, moraal filosoof en maatschappelijk hervormer (1828-1910).

hem stelt is echter van oneindig veel groter belang dan een hoog cijfer op een schoolrapport.

Een jongmens kan wel eens „een uitstapje maken” met behulp van een der verschillende verdovende middelen die tegenwoordig verkrijgbaar zijn. Als diezelfde jongeman daarentegen zijn lichaam zou behandelen als de tempel van een goddelijke geest, dan zou dit hem een voldoening geven die dieper, van wijder strekking en blijvend aard is dan welk in bedwelmde toestand ondernomen „uitstapje” in het rijk der verbeelding dan ook hem kan bieden. Zo kan ook geld, mits op rechtmatige wijze verkregen en gebruikt, een belangrijk middel zijn tot het bereiken van vele wettige doeleinden. Als het geld echter het eigenlijke doel van iemands streven is, wordt dit „de wortel van alle kwaad,” zoals Paulus eens heeft gezegd (zie I Tim. 6:10). Die „geldgierigheid” kan hem ertoe brengen anderen kwajik te behandelen, of het kan de oorzaak zijn dat hij belangrijker doelstellingen mist, zoals in het nu volgende verhaal is aangeduid:

PÁHOM EN DE DUIVEL *

In zijn verhaal „Hoeveel land heeft een mens nodig?” vertelt Tolstoj over een man die zei, dat als hij maar genoeg land had, hij dan „voor de duivel zelf niet bang zou zijn.” „Goed,” dacht de duivel, „we zullen eens een kleine krachtmeting hebben. Ik zal u voldoende land geven en door middel van dat land zal ik u in mijn macht krijgen.” Op zekere dag ontving deze man, Páhom geheten, een in zijn ogen fantastisch aanbod om aan dat geweldige grondbezit te komen waarnaar hij met heel zijn hart verlangde. Een opperhoofd bood hem aan hem land te verkopen tegen de prijs van duizend roebels per dag. Páhom begreep dit aanbod niet.

„Per dag? Wat is dat voor een maatstaf? Hoeveel hectare zou dat wel zijn?”

„Wij weten niet hoe we dat berekenen moeten,” zei het opperhoofd. „Wij verkopen het per dag. U krijgt evenveel grond als waar u in een dag te voet omheen kunt lopen, en de prijs bedraagt duizend roebels per dag.”

Páhom was verrast.

„In een dag kan ik immers om een groot stuk grond heenlopen,” zei hij.

Het opperhoofd lachte.

„Het zal uw eigendom zijn!” zei hij, „echter onder één voorwaarde: Als u niet nog dezelfde dag terugkeert op de plek waar u begonnen bent, dan bent u uw geld kwijt . . .” Páhom was opgetogen. Er werd besloten dat hij de volgende morgen vroeg zou vertrekken.

„Wat een uitgestrekt stuk grond zal ik afbakenen!” dacht hij. „Ik kan gemakkelijk 56 km in een dag afleggen . . .” Hij lag de hele nacht wakker en sluimerde pas tegen het krieken van de dageraad in.

Die dag ontmoette hij het opperhoofd op de afgesproken plaats en nadat hij de duizend roebels had betaald, ging hij op weg. Hij begon al spoedig heel snel te lopen, maar na een paar uur werd hij moe. Het was een warme dag. Hij wilde niet behoorlijk uitrusten, want zei hij bij zichzelf: „Een uurtje lijden, een leven lang verblijden.” Hij liep nu rondom een vierkant stuk land. Nadat hij lange tijd in één

richting was gegaan, werd hij zich ervan bewust dat hij nu linksaf zou moeten slaan om nog op tijd aan te kunnen komen. Toen zag hij echter een bijzonder rijk stuk land. „Het zou jammer zijn dat er niet bij te nemen,” zei hij tot zichzelf, en hij bleef dus in dezelfde richting voortgaan, totdat hij dit bepaalde stuk grond erbij had. Plotseling keek hij naar de zon en realiseerde zich dat deze snel ter kimme neigde. „Wat moet ik doen . . . heb ik teveel hooi op mijn vork genomen?” . . . Hij zette het op een lopen en rende rechtstreeks naar zijn uitgangspunt terug. Zijn borst ging op en neer als een blaasbalg, zijn hart klopte als een hamer en zijn benen begonnen het te begeven, alsof ze hem niet meer toebehoorden. De angst dat hij aan de spanning zou bezwijken greep hem aan. Hij wierp zijn laatste krachten in de strijd en bereikte vlak vóór zonsopgang zijn uitgangspunt, waar het opperhoofd hem samen met anderen stond op te wachten. Op hetzelfde ogenblik echter weigerden zijn benen hun dienst en viel hij voorover.

„Ha, dat is nog eens een practckerell!” riep het opperhoofd uit. „Hij heeft veel land gewonnen!”

Páhom knecht kwam aangesnel en trachtte hem op te richten, maar toen zag hij dat er bloed uit zijn mond vloeide. Páhom was dood! . . .

Zijn knecht pakte zijn spade op en groef een graf voor Páhom, lang genoeg om hem erin te leggen, en zo werd hij begraven. Een stuk grond vanaf zijn hoofd tot aan zijn voeten was al wat hij nodig had.

* * *

De Heer heeft gezegd:

„ . . . de beesten des velds en de vogelen der lucht, en hetgeen van de aarde komt, is bestemd om door de mens voor voedsel en kleding te worden gebruikt, en opdat hij in overvloed moge hebben.” (L. & V. 49:19.)

Dat een gezin normaal in zijn behoeften voorziet, is een gerechtvaardigde zaak. Maar de behoeften en het geluk van de kinderen moeten voorrang hebben boven materiële zaken, zoals de vrouw in dit verhaal leerde.

HET ZINGENDE HUIS*

Ik bond het servet om Freddie's halsje en zette zijn glaasje sinaasappelsap, zijn pap en zijn grote glas schuimende melk voor hem neer. In mijn eigen ogen behoorde ik tot het betere soort moeders, wier kinderen worden grootgebracht op de beproefde wijze die algemeen gebruikelijk is in een verlichte tijd.

Freddie verorberde alles plichtmatig en gleed toen van zijn stoel af.

„Mag ik nu naar Erik toe, moeder?” vroeg hij.

„Maar Freddie toch,” protesteerde ik, „daar ben je gisteren ook al geweest en eergisteren ook. Waarom laat je Erik vandaag niet hierheen komen?”

„Och, dat zou hij niet graag willen.” Freddie's lip begon te trillen ondanks het feit dat hij al een flinke vent van zes was. „Och, toe, moeder.”

„Waarom ben je liever bij Erik thuis dan in ons eigen huis, jongen?” vervolgde ik. Opeens viel het me op dat Freddie en al zijn kameraadjes altijd graag naar Eriks huis gingen.

„Ja, ziet u,” verklaarde hij aarzelend, „dat komt doordat Eriks huis een zingend huis is.”

„Een zingend huis?” vroeg ik. „Wat bedoel je daar eigenlijk mee?”

„Nou . . .” Freddie vond het blijkbaar moeilijk uit te leggen. „Eriks moeder neuriet onder het naaien, en Annie in de keuken zingt als ze koekjes bakt; en Eriks pappa fluit altijd als hij thuis komt.” Freddie hield even op en vervolgde toen: „Hun gordijnen zijn wijd open en er staan bloemen voor de ramen. Alle jongens houden van Eriks huis, moeder.”

„Ga maar, jongen,” zei ik vlug. Ik wilde hem graag weg hebben, zodat ik rustig na kon denken.

Ik keek mijn eigen huis eens rond. Uit alles bleek hoe mooi het was. Er lagen oosterse tapijten. Die hadden we op afbetaling gekocht. Daarom konden wij er geen keukenmeisje op na houden. Ook het overdadig gestoffeerde meubilair en de auto betaalden we op die manier. Dat was misschien de reden waarom Freddie's Pappa niet fluitend thuis kwam.

Schaf het niet-noodzakelijke af

Ik zette mijn hoed op en ging naar Eriks huis, ook al was het zaterdagmorgen tien uur. Het kwam me voor dat het mevrouw Borgers niets kon schelen of ze midden op de ochtend werd gestoord in haar werkzaamheden. Ze scheen nooit haast te hebben. Ze deed me open met een doek om haar hoofd gebonden. „Kom binnen, zeg. Ik ben juist klaar met de huiskamer. Nee, u stoort me heus niet. Ik doe die hoofddoek even af en kom zo dadelijk binnen.”

Terwijl ik zat te wachten, keek ik eens rond. De vloerkleden waren bijna helemaal kaal; de gestippelde gordijnen waren geplooid en opgebonden; de meubels waren oud en gehavend maar met een nieuwe cretonnen bekleding opgefleurd. Op een met een helder tafelkleed bedekte tafel lagen enkele recente tijdschriften. Er hingen hangplanten voor de vensters, terwijl er een vogel zat te kwelen in zijn kooi die in de zon hing. Huiselijk, dat was de eerste indruk.

De keukendeur stond open en ik zag Berrie, de jongste spruit, op het schone linoleum zitten, kijkend hoe Annie de randen van een appeltaart tegen elkaar drukte. Ze zong erbij . . .

Glimlachend kwam mevrouw Borgers de kamer in. „Nu,” vroeg ze, „wat is er aan de hand? Ik weet immers dat u met een bepaald doel bent gekomen; u hebt het altijd zo druk.”

„Ja,” zei ik plompverloren. „Ik kwam eens kijken hoe een zingend huis eruit ziet.”

Mevrouw Borgers keek me niet-begrijpend aan. „Wel, wat bedoelt u daarmee?”

„Freddie zegt dat hij hier zo graag komt omdat u een zingend huis hebt. Nu begin ik te begrijpen wat hij bedoelt.”

„Wat een aardig compliment!” zei mevrouw Borgers blozend. „Maar natuurlijk is mijn huis niet met het uwe te vergelijken. Iedereen zegt dat u het mooiste huis van de hele stad hebt.”

„Maar geen zingend huis,” wierp ik tegen. „ . . . Zegt u mij eens hoe u het zo gekregen hebt.”

* „Het zingende huis”, door May Morgan Potter, is met toestemming van de auteur overgenomen uit *Child Welfare*, Departement van Onderwijs van de staat Wyoming, Cheyenne, Wyoming.

„Och,“ zei mevrouw Borgers met een lachje, „als u dat werkelijk zo graag wilt weten — ziet u, Jan verdient niet veel en ik geloof niet dat hij het ooit ver zal brengen. Zo iemand is hij niet. We moeten wel ergens op bezuinigen en we hebben besloten af te zien van alles wat we missen konden. Ik ben niet zo erg sterk en toen Berrie werd geboren, besloten we, dat Annie een eerste vereiste was als de kinderen een opgewekte moeder wilden hebben. Dan zijn er boeken, tijdschriften en we hebben muziek . . . Dat zijn dingen die de kinderen in hun innerlijk kunnen bewaren en die niet door brand of tegenspoed aangetast kunnen worden. We hebben daarom besloten dat die ook onmisbaar waren. Natuurlijk is lekker en gezond eten ook onmisbaar . . . De kleding van de kinderen is heel eenvoud-

dig . . . maar toch, als dat allemaal is betaald, blijft er blijkbaar niet veel over voor vloerbedekking en meubilair. Als we het kunnen voorkomen, steken we ons niet in de schuld. . . En toch zijn we echt wel gelukkig,“ besloot ze.

„Juist,“ zei ik peinzend. Ik keek eens naar Berrie en Freddie die in een hoek van de kamer zaten. Ze hadden van luciferdoosjes een trein gefabriceerd en waren nu bezig die met tarwe te laden. Ze strooiden het overal rond, maar tarwe is schoon en gezond.

Ik ging naar huis. Mijn oosterse tapijten zagen er verscho-ten uit. Ik trok mijn gordijnen wijd open, maar het licht werd getemperd door de zijden drapeeën . . . Mijn huis was geen zingend huis. Ik besloot er een zingend huis van te maken.

Als wij geen normen hebben

DOOR RICHARD L. EVANS *

Wij willen nu eens een eenvoudig onderwerp bespreken, nl. deugdzaamheid, eerbaarheid en kuisheid, d.w.z. een reine en eerbare levenswandel. Dit heeft iets te maken met normen, ons zedelijk gedrag, wetten en zelfs met wat wij geboden noemen. Ook al is iedereen geneigd deze te bagatelliseren, ze zijn toch van belang voor een goed en gelukkig leven. Niemand heeft ooit het tegendeel kunnen bewijzen en de individuele ontevredenheid en ontaarding der mensen, alsook de ondergang van immorele, verdorven beschavingen, leveren meer bewijzen tot staving van deze stelling dan men redelijkerwijze mag verlangen. Deze zaak heeft nog een aspect, nl. dit: Als wij geen normen hebben, weten wij niet hoe we leven moeten, hoe we iets beoordelen of kiezen moeten en welke maatstaven we moeten aanleggen. Als wij geen normen, wetten of principes hebben, weten we niet wat wel en wat niet door de beugel kan, zodat wij stuurloos worden en altijd in onzekerheid verkeren over onszelf, terwijl wij dan niet weten wie wij zijn of waar wij aan toe zijn, wat wij zouden moeten zijn of wat er in ons leven van ons wordt verwacht. Hoe kunnen wij verwachten dat er een gelukkig, standvastig, degelijk en stevig in zijn schoenen staand geslacht zal opgroeien als wij hun geen normen geven, die als maatstaf voor hun gedrag kunnen dienen? Zodra wij enige maatstaf of enig beginsel, de een of andere grens of richt-

lijn in het leven overtreden of terzijde stellen, zodra wij de sterren, het kompas, de vaststaande punten verplaatsen, hebben wij onszelf beroofd van elke methode om te weten te komen waar wij ons thans bevinden of waar wij heengaan. Als wij dan ook door onze verkeerde leiding of door gebrek aan leiding een jonge generatie uit de band laten springen of losbandigheids bij hen aanmoedigen, dan hebben wij hen beroofd van de grondslagen van goedheid en geluk, vrede en een doel in het leven en dat zou voor iedereen een te zware last zijn. Als wij nu en in het hiernamaals gelukkig willen worden, dan moeten wij zelf leven volgens de wetten, de geboden, de principes, de normen van zedelijke reinheid en een goed gedrag in deugdzaamheid, kuisheid en eerbaarheid. Wij moeten hun deze niet aan tijd gebonden en eeuwige waarheden bijbrengen en voor ogen houden. Hoe zouden wij er aan toe zijn zonder sterren, kompassen, normen, vaste punten en richtlijnen in het leven? Dit alles komt tenslotte neer op een eenvoudig, heilig en degelijk zinnetje van vier woorden: „ . . . goddeloosheid bracht nimmer geluk.“

* „Het gesproken woord“ van het Tempelplein, uitgezonden via de radio omroep (KSL en de Columbia Broadcasting System) op 17 augustus 1969, copyright 1969.

De berechting van Jezus

Een Joods gerechtshof veroordeelde Jezus van Nazareth wegens godslastering. Voor die misdaad werd hij echter niet gekruisigd. De kruisiging was een Romeinse vorm van terechtstelling, en geen Joodse. Jezus werd voor een Romeins rechter beschuldigd van opruiing. Van die misdaad werd Hij echter vrijgesproken. Waarom werd Hij dan gekruisigd? Omdat een kruiperige bestuurder, die tevens rechtsbevoegdheid bezat, nadat hij Jezus drie-maal had vrijgesproken, gehoor gaf aan het geschreeuw van een door de overpriesters opgehitste bende. Jezus werd op aansporing van Zijn eigen volk door de Romeinen vermoord.

Een moordplan?

Bijbelgeleerden hebben naar voren gebracht dat de Joodse leiders bij de arrestatie en berechting van Jezus in meer dan een dozijn opzichten hun eigen wet hebben verkracht. Om er slechts enkele te noemen: Hij werd bij nacht in hechtenis genomen; Hij werd vóór de aanvang van Zijn berechting door één enkele rechter ondervraagd; het Sanhedrin berechtte Hem des nachts en wel op een tijdstip dat dit overigens verboden was omdat het een feestdag was; het proces begon op dezelfde dag dat het werd beëindigd; het vonnis was uitsluitend gebaseerd op de bekentenis van de beklagde.

Al deze verboden handelwijzen getuigen van een enorme haast. Waarom arresteerden Jezus' vijanden Hem niet bij daglicht, en lang genoeg vóór de Joodse feestdagen, zodat het Sanhedrin dan de vereiste rechtzittingen op achtereenvolgende dagen had kunnen houden? Waarom dwongen degenen die Hem gevangengenomen hadden Jezus tot een onrechtmatige persoonlijke ondervraging ten overstaan van de hogepriester? En waarom hebben de samenzweerders die Judas omkochten om zijn Meester te verraden niet voor leugenachtige getuigen gezorgd om Hem te kunnen veroordelen? Die hele episode van Jezus' gevangenneming en berechting lijkt wel een naderhand opgekomen gedachte, een in allerijl bedacht plan dat in de plaats werd gesteld van een ander dat misgegaan was. Misschien is dit inderdaad zo geweest.

Jezus had de Joodse leiders zo vaak het anderspit doen delven in hun pogingen om Hem in Zijn eigen woorden te vangen, dat ze blijkbaar aarzelden het in een openbaar rechtsgeding tegen Hem op te nemen. Ze wisten ook dat ze bezwaarlijk zouden kunnen bewijzen dat Hij

Zich had schuldig gemaakt aan een halsmisdaad. Bijgevolg is in alle drie synoptische evangeliën beschreven hoe de overpriesters en schriftgeleerden snode plannen beraamden hoe zij Jezus „met listigheid“ of sluwheid zouden kunnen vangen en doden. (Zie Mt. 26:4, Mk. 14:1, Luk. 22:2.) Dit is een omschrijving van een moordplan, en niet van het voornemen iemand te arresteren en te berechten. Als de daartoe bevoegde ambtsdragers Jezus bij daglicht hadden gearresteerd, zou het waarschijnlijk niet nodig zijn geweest Judas uit te zenden om Zijn verblijfplaats op te sporen en Hem als de gezochte Persoon aan te wijzen.

Een nachtelijk rechtsgeding

In plaats daarvan ging Judas er echter bij nacht op uit als aanvoerder van „een grote schare, met zwaarden en stokken“ (Mt. 26:47, Mk. 14:43) om Jezus op een eenzame plaats buiten de stad te overvallen. Als het in hun bedoeling had gelegen Jezus te vermoorden, kunnen wij slechts gissen waarom ze Hem in plaats daarvan bonden en naar Annas brachten. Misschien waren er voor moord teveel getuigen aanwezig, of mogelijk was de schermutseling met het zwaard, waarbij de dienstknecht van de hogepriester zelf als lid van de bende werd getekend, zo bezwarend voor die hoge ambtsdrager dat de bende haar voornemen moest laten varen. In ieder geval werd Jezus eerst naar Annas geleid, een voormalig hogepriester, en nog steeds de meest vooraanstaande politieke figuur in Judea. Dit nachtelijk bezoek is door geen enkele gerechtelijke procedure te verklaren of ook maar te rechtvaardigen. Het is veeleer verklaarbaar als de handelwijze van beangstigde ondergeschikten, wier plannen waren vrijdeld en die nu nieuwe instructies nodig hadden. Hoewel Hij schijnbaar in hun macht was, moesten zij Jezus toch voorzichtig behandelen omdat Hij een bij het volk geliefd leider was en omdat Zijn oproerige Galilese volgelingen wisten wie Hem weggevoerd hadden. Een buitengewone nachtelijke zitting van het Sanhedrin werd inderhaast bijeengeroepen en Jezus werd voor dat rechtskundig college geleid. De overpriesters zochten naar mensen die tegen Hem getuigen konden, doch vonden niemand wiens getuigenis als bewijs kon gelden. Wel traden er enkele valse getuigen op, maar hun getuigenissen waren tegenstrijdig en moesten dus volgens de Joodse wet worden veronachtzaamd. Tijdens dit getuigenis deed Jezus er het zwijgen toe. Dat was Zijn goed recht. In tegenstelling tot de gebruikelijke gang

van zaken in de Anglo-Amerikaanse rechtspleging, waar bij een beklagde vóór de aanvang van zijn proces van de tenlastelegging in kennis wordt gesteld en zichzelf dan schuldig of onschuldig verklaart, gaf de Joodse wet iemand het recht een volstrekt stilzwijgen te bewaren. Men werd zelfs niet officieel als in staat van beschuldiging beschouwd alvorens er een bewijs tegen hem was ingebracht. In dit haastig beraamde rechtsgeding had men geen enkel bewijs tegen Jezus kunnen leveren. Het is zelfs niet duidelijk wat zij hebben getracht te bewijzen. Enkele bijbelgeleerden spreken van opruiing tegen het gezag, anderen van valse profetie en weer anderen van godslastering.

Ten laatste beval de hogepriester Jezus plechtig, te antwoorden of Hij de Zoon van God was; dit was in strijd met de strengste voorschriften tegen het eisen van zelfbeschuldiging. „Ik ben het,” antwoordde Jezus. Toen scheurde de hogepriester op dramatische wijze zijn kleen en riep: „Wat hebben wij nog getuigen van node? Gij hebt de godslastering gehoord; wat dunkt ulieden?” (Mk. 14:63, 64.) Daarop veroordeelde het gerechtshof Jezus eenparig ter dood.

Door Zijn vrijwillige en naar waarheid gegeven antwoord had Jezus Zijn vijanden het middel verschaft om Hem te veroordelen. Zoals het was met Zijn eigen leven, dat Hem niet ontnomen kon worden maar dat Hij Zelf kon afleggen, zo was het ook met Zijn berechting. Door de meest schandelijke en onwettige rechtspleging kon Hij zelfs niet schuldig verklaard worden aan overtredingen, tenzij Hijzelf verkoos te spreken.

Als Jezus een gewone sterveling was geweest, dan zou Zijn veroordeling uit rechtskundig oogpunt bezien juist zijn geweest. Godslastering was een zwaar vergrijp waarop de doodstraf stond en hieraan maakte iemand zich schuldig als hij in woord of daad de goddelijke machten oenteerde

* Dallin H. Oaks is professor in de rechten aan de Universiteit van Chicago, waar hij in 1957 zijn doctoraatsgraad behaalde na een vooropleiding aan de Brigham Young Universiteit. Hij is schrijver van vier boeken en tal van artikelen en is hoofdredacteur geweest van het blad „University of Chicago Law Review.” Thans maakt hij deel uit van de redacties van *Judicature*, *Social Service Review* en *Dialogue*. Hij en zijn vrouw June Dixon hebben vijf kinderen. Ze wonen in de universiteitswijk van de ring Chicago South (Illinois), waar hij reeds eerder dienst heeft gedaan als ringzittingspresident en waar hij op het ogenblik tweede raadgever van het ringpresidentschap is.

of zich deze wederrechtelijk toeëigende. Hij was echter geen gewone sterveling. „Het enige sterfelijke Wezen, Dat de verschrikkelijke misdaad van godslastering, het aanspraak maken op goddelijke eigenschappen en machten, onmogelijk kan begaan, werd door de rechters van Israël als godslasteraar veroordeeld.”¹

Pontius Pilatus

Toen het dag was geworden, kwam het Sanhedrin opnieuw in vergadering bijeen en bevestigde het vonnis. Daarna bonden zij Jezus en brachten hem naar Pontius Pilatus, de Romeinse landvoogd of regeerder van Judea, die alleen de macht bezat om het bevel te geven voor Zijn dood.²

Eerst ondernamen de overpriesters en ouderlingen een poging Pilatus te bewegen Jezus' dood te gelasten, eenvoudig omdat Hij door het Joodse gerecht was veroordeeld. Pilatus weigerde dit. Toen moesten de aanklagers een nieuw proces aanspannen. Aangezien lastering van de God van Israël geen overtreding was voor het Romeinse gerecht, moesten ze ook een nieuwe beschuldiging inbrengen. Ze legden Jezus nu de halsmisdaad van opruiing ten laste door te beweren dat Hij de inzameling van belastingen had belemmerd, het volk had opperuid en Zichzelf koning had genoemd. Nadat Pilatus het getuigenis van de aanklagers had aangehoord, en ook Jezus' verklaring dat Zijn koninkrijk „niet van deze wereld” was, maakte hij zijn oordeel bekend: „Ik vind geen schuld in dezen Mens.” (Luk. 23:4.) Toen, aan het weifelen gebracht door hernieuwde heftige beschuldigingen door de overpriesters en omdat hij een kans zag de verantwoordelijkheid van zich af te schuiven, zond Pilatus zijn Galilese gevangene naar Herodes, de heerser over Galilea, die voor het feest van Pascha in Jeruzalem verbleef. Maar Herodes, die geen reden tot veroordeling vond in de man die daar in stilzwijgende waardigheid voor hem stond, stuurde Jezus weer naar Pilatus terug. Een moedig en vast in het zadel zittend Romeins rechter zou de man die hij onschuldig bevonden had in vrijheid hebben gesteld. Pilatus was echter geen van beide. Hij maakte zich zorgen over de burgerlijke twist die rondom hem woedde en was bang dat er in dit oproerige kleine win-gewest een revolutie zou uitbreken. Bovendien voelde hij zich niet veilig in zijn positie. Pilatus was destijds

1 James E. Talmage, „Jezus de Christus” blz. 460.

2 Enkele geleerden hebben de gedachte geopperd dat de Joodse leiders de macht bezaten iemand ter dood te brengen (door middel van steniging) wegens een godsdienstige overtreding als godslastering, en dat ze alleen aanstuurden op een Romeinse terechthouding, opdat Rome de schuld zou krijgen voor de dood van een populair leider. De overheersende zienswijze is echter de hier weergegevene. Zie ook Johannes 18:31.

benoemd door Sejanus, de minister waaraan de ouder wordende Tiberius Caesar het keizerrijk had toevertrouwd toen hij zich terugtrok op Capri. Onlangs was Tiberius echter naar Rome teruggekeerd en Sejanus en enige van zijn medestanders waren gearresteerd en terechtgesteld. Nu zijn mentor dus in ongenade gevallen en dood was, stond het er wat de positie van Pilatus betreft in Rome twijfelachtig voor. Hij had de steun en medewerking van de Joodse leiders nodig om weerstand te kunnen bieden aan Romeinse kuiperijen van lieden die het op zijn positie hadden voorzien. Voorts kon hij geen burgerlijke onenigheid riskeren of nog een berisping, zoals hij die van de keizer had ontvangen toen de machtige Joodse leiders achter zijn rug om een protest hadden ingediend tegen de Romeinse beelden die hij zich had vermeten in Jeruzalem op te richten. Pilatus was uitermate gevoelig voor de geraffineerde steek onlder water van de overpriesters: „Indien gij Dezen loslaat, zo zijt gij des keizers vriend niet.“ (Joh. 19:12.)

Kruisig Hem!

De rest van de geschiedenis is algemeen bekend. Zich van Zijn onschuld bewust, maar bevreesd om Hem openlijk in vrijheid te stellen, dong Pilatus naar de stem van de menigte, die Jezus moest aanduiden als de gevangene die als gebruikelijk op het feest zou worden losgelaten, maar ook de overpriesters zaten niet stil. Die hadden

intussen de schare „bewogen“ of „aangeraden“ om een andere gevangene te verkiezen, nl. Barabbas. (Mt. 27:20, Mk. 15:11.) Wat moest hij dan met Jezus doen, zo vroeg Pilatus. Keer op keer schreeuwde de menigte: „Kruisig Hem!“ Toen zei Pilatus tot hen: „Wat heeft Hij dan kwaads gedaan?“ En zij riepen te meer: „Kruis Hem!“ Pilatus nu, *willende der schare genoeg doen*, heeft hun Barabbas losgelaten, en gaf Jezus over, als hij Hem geselsd had, om gekruist te worden. (Mk. 15:13—15.) Eerst had Pilatus echter zijn handen gewassen om daarmee te betuigen wat hij nogmaals aan de beschuldigers en het volk bekend maakte, nl. „Ik vind in Hem geen schuld.“ (Zie Mt. 27:24 en Joh. 19:6.)

De volksmenigte, opgehitst en aangevoerd door de overpriesters en de ouderlingen, had gezegevierd. Het was zoals een Canadees rechtsgeleerde van naam eens heeft opgemerkt: „In alle annalen van de rechtsgeschiedenis kan men bezwaarlijk nog een dergelijk geval aantreffen, waarin een gevangene die door een bevoegd gerechtshof onschuldig was verklaard, toch door de rechter die hem had vrijgesproken aan de beul werd overgeleverd.“³

3 James C. McRuer, „The Trail of Jezus“, uitgave van Clarke, Irwin & Co Ltd., Toronto 1964 Canada, pag. 72 (zie eveneens pag. 36-39.) Met toestemming van de schrijver overgenomen. De auteur, die hoofdredter is aan het Hoog Gerechtshof te Ontario, is van opvatting dat de Joodse leiders veeleer voornemens waren Jezus te laten vermoorden dan gevangen te nemen.

Gezamenlijke opzegging voor mei 1970

De volgende teksten dienen in maart en april door de leerlingen van de leergangen 11 en 17 uit het hoofd geleerd en door de respectieve klassen gezamenlijk opgezegd te worden in de zondagsschooldienst van 3 mei 1970.

Leergang 11

(Jezus herinnert er ons aan, dat wij, als wij geloof hebben, grote zegeningen kunnen verkrijgen.)

„En Jezus zeide tot hem: Zo gij kunt geloven, alle dingen zijn mogelijk dengene, die gelooft.“

(Mark 9:23)

Leergang 17

(Wij moeten de geboden en profetieën van God bestuderen, want Zijn woorden zijn eeuwig en absoluut waar.)

„Onderzoek deze geboden, want ze zijn waar en betrouwbaar, en de profetieën en beloften, die er in zijn vervat, zullen alle worden vervuld.“

(L.&V. 1:37)

Darwin K. Wolford

Avondmaalsopzeggingen voor april 1970

Senior-zondagsschool
„Maar nu, Christus is opgewekt uit de doden, en is de Eersteling geworden dergenen, die ontslapen zijn.“
(I Kor. 15:20.)

Junior-zondagsschool
De Zaligmaker zeide: „Indien gij Mij liefhebt, zo bewaart Mijn geboden.“
(Joh. 14:15.)

Een recept voor de jaren

70

In den beginne schiep God de hemel en de aarde. Hij scheidde het licht van de duisternis. Hij verzamelde de wateren op één plaats bijeen en liet het droge gezien worden. Hij deed het gras, het kruid en het vruchtbaar geboomte uitspruiten. Hij maakte twee grote lichten en ook maakte Hij de sterren. Hij schiep alle levende wezens die zich bewegen kunnen. „En God zag al wat Hij gemaakt had, en ziet, het was zeer goed . . .” (Zie Genesis hoofdstuk 1.)

Een nieuw begin is altijd opwindend, wel wat ontzagwekkend en angstaanjagend, maar ook vol verwachting, verwondering en verrukking. Zo staan we hier dus aan het begin van een nieuw tijdvak, nl. de jaren '70. Hoe kunnen wij deze jaren „zeer goed” maken?

Aan drie in de schriften opgetekende beginsituaties ontleen ik drie bestanddelen — de ingrediënten voor mijn recept voor dit nieuwe tijdperk van tien jaren.

Het eerste ingrediënt: een doel. Bij het begin van de schepping was er een doel aanwezig, dat aldus door de Here is geformuleerd: „de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen.” (Mozes 1:39.) Dat doel is nooit veranderd. Gods schepping was planmatig. Er heerste orde in het heelal.

Laat ons hoofd en hart gericht zijn op een doel — laten wij in ons denken en doen een doel voor ogen hebben, evenredig aan het grote en eeuwige doel waarvoor wij en de aarde werden geschapen. Laat er in onze doelstelling sprake zijn van zorgvuldige voorbereiding, kennis van zaken voor de manier waarop wij ons doel het best kunnen verwezenlijken en volledige toewijding aan wat er ook gedaan moet worden om het plan ten uitvoer te brengen en het doel te bereiken. Laat dit het begin zijn.

Het tweede ingrediënt voor ons recept: Laten we blijdschap, zang, opgewektheid en welwillendheid in ons dagelijks leven brengen.

De Heer herinnert ons aan een bepaald begin, als Hij vanuit de wervelwind tot Job spreekt: „Waar waart gij, toen Ik de aarde grondde? . . . Toen de morgensterren te zamen vrolijk zongen, en al de kinderen Gods juichten?” (Job 38:4 en 7.)

Job moet wel net als wij hebben geantwoord: Wij waren daarbij, wij aanvaardden de aarde die God voor ons ge-

maakt had en het plan dat wij daarheen zouden gaan, en wij zongen gezamenlijk. In den beginne hebben wij van vreugde gejuicht omdat wij deze gelegenheid kregen om aardse ondervindingen op te doen. Laat ons hier dan met verheuging leven.

Als wij een van onze kinderen of kleinkinderen een zegen mochten geven, dan zouden er maar weinig zegeningen zijn die de opgewektheid te boven gaan. Jezus heeft bij herhaling tot Zijn discipelen gezegd: „Hebt goeden moed.” Dit betekent dat wij moed en vertrouwen moeten hebben en niet om kleinigheden in wanhoop mogen verkeren. Het betekent dat wij ons in postuur moeten zetten, ons hoofd boven water moeten houden, dat wij vol moeten houden. Het betekent dat wij het licht van het Evangelie van Jezus Christus moeten uitstralen. Het betekent dat wij iets om anderen moeten geven en dat moeten tonen ook.

Het betekent dat wij moeten juichen van vreugde dat wij leven en dat wij verlangend uitzien naar het leven in het decennium van de jaren zeventig. Het betekent dat wij moeten weten dat het leven in de geest wordt geleefd, niet in een Rolls Royce of in een bontstola; het ware leven is in het blijmoedig uitgesproken prijzende woord, in de onuitgesproken zucht die wordt gevoeld en begrepen, in gemeenschappelijke vrolijkheid en gelach, in dienstbetoon, in liefhebben en geloven.

President McKay heeft gezegd: „Iedereen heeft een bepaalde sfeer of uitstraling, waardoor ieder ander mens op de wereld wordt beïnvloed.” Laat opgeruimdheid ons omgeven; laat onze geest van vreugde juichen.

Ons derde ingrediënt: Laten wij Jezus Christus en al wat Hij vertegenwoordigt een onmisbaar deel van ons leven doen zijn.

„In den beginne” zegt Johannes, „was het Woord, en het Woord was bij God, en het Woord was God . . . En het Woord is vlees geworden, en heeft onder ons gewoond . . .” (Zie Joh. 1.) En omdat het Woord, nl. de Zoon van God, Die in den beginne was toen de wereld werd geschapen, Die met ons heeft gejuicht en gezongen, inderdaad in het vlees is gekomen en op deze aarde heeft gewoond, vervuld is geworden van de vreugden der sterfelijkheid, de smarten der menselijkheid geleden heeft en voor ons gestorven is — dank zij Jezus Christus kunnen wij altijd opnieuw beginnen!

Door Zijn grote offerande schonk Hij ons de gave van de bekering, zonder welke geen enkel begin waarlijk goed is. Elk nieuw begin vangt aan met ons af te wenden van het oude, op te geven wat wij gedaan hebben en Zijn louterende gave te aanvaarden.

„In Hem was het Leven, en het Leven was het Licht der mensen.” (Joh. 1:4.) Och, dat wij Hem toch beter mogen begrijpen! Weten wat Hij voor ons heeft gedaan! Deze grote, geweldige Man aanvaarden! Zijn levenswijze tot de onze maken in deze ongewisse zeventig jaren, Zijn voorbeeld nemen als model en grondpatroon voor onze eigen handelwijze en Zijn lessen als gids nemen voor ons zedelijk leven in deze twijfelachtige dagen! Wat een heerlijk avontuur voor een nieuw tijdvak van tien jaren: Jezus

(wordt vervolgd op blz 123)

Het is altijd tijd om te bidden

DOOR VICTOR B. CLINE

De klok is een teken van het verstrijken van de tijd, een symbool voor de veranderende stadia van de dag en van ons leven.

Als een heilige der laatste dagen tot zijn hemelse Vader wil bidden dan is, ongeacht de omstandigheden, ieder moment van de dag daarvoor geschikt. Hier volgen enige behoeften en verlangens die ons een gebed in het hart geven:

1. **Wij bidden om leiding.** In zo'n gebed vragen wij om inspiratie voor het nemen van de vele persoonlijke beslissingen in het leven—beslissingen betreffende duidelijk wereldse zaken als het aangaan van een maatschappelijke verbintenis, het kiezen van een beroep, het kopen van een huis, moeilijkheden in zaken of bij het werk. Voordat wij bidden, moeten wij eerst ons huiswerk maken, alle terzake dienende gegevens verzamelen, de bewijsstukken in overweging nemen, ons eigen verstand en initiatief gebruiken en daarna vragen om de bevestiging door de Heilige Geest.

2. **Wij bidden om ons met de hemel in verbinding te stellen.** Dit bidden is een stil gesprek voeren met God. Overal kan het verlangen bij ons opkomen ons hart voor Hem uit te storten — onderweg naar ons werk of naar school, tijdens het verrichten van huishoudelijke werkzaamheden of terwijl wij in de tuin het onkruid aan het wieden zijn. Ons intiem gesprek kan een kenbaar maken van gedachten of prettige gevoelens zijn, of een verlichting van verdriet of pijn. Het kan evenveel inhouden als het leven behelst.

3. **Wij bidden als wij in nood verkeren.** Dit gebed wordt niet vaak uitgesproken; het wordt gewoonlijk voorafgegaan door een crisis, waarin wij wanhopige behoefte gevoelen aan Gods leiding, voorlichting, hulp, liefde en begrip. Dan naderen wij tot God in volkomen nederigheid en openhartigheid; onze ziel siddert, en vaak is ons hart dan tijdens het bidden vervuld van angst of ziele-smart.

4. **Wij bidden om vergeving.** Een dergelijke smeekbede volgt op een tijd van erkenning en diepe droefheid, meestal omdat men iemand gekrenkt heeft of een gebod heeft overtreden. Dan zijn er tranen van berouw, gewetenswroeging en een intense behoefte om weer goed te maken wat men heeft misdaan. Dan strekken wij onze handen uit naar God om vergeving en om de vertroosting van de Geest des Heren, waardoor de kloof overbrugd en alles weer in orde gemaakt kan worden.

5. **Wij bidden om bescherming.** Dit doen wij voordat wij een uitstapje gaan maken, of voor wij een geliefde in militaire dienst, op een lange reis of op zending laten gaan, of uitzenden om elders te gaan studeren, en eveneens wanneer een gezin op het punt staat voor enige tijd uit elkaar te gaan. In zo'n gebed vraagt men zowel om bescherming tegen kwaad en ongelukken als om het verstand oordeelkundig en voorzichtig te handelen en de noodzakelijke maatregelen te treffen om onze eigen veiligheid te verzekeren.

6. **Wij bidden uit dankbaarheid.** Wij zenden een gebed vol dankbaarheid op voor ontvangen zegeningen, voor de veilig volbrachte reis, voor het zieke kind dat nu weer beter is, voor het leven zelf. Dit gebed is een weergave van onze dankzegging en waardering, en een erkenning van de macht van onze hemelse Vader in ons leven.

7. **Wij bidden voor een geliefde.** Diepe bezorgdheid wordt vaak gevoeld door een ouder voor een kind, door de ene echtgenoot voor de andere, door een kind voor een van zijn ouders, ja door ieder mens wanneer iemand

voor wie hij een diepe liefde en bezorgdheid koestert een tijd van pijn en leed moet doormaken, of van vervreemding en afvalligheid, of enige andere levenscrisis. Op zulke ogenblikken bidden wij uit bezorgdheid.

8. **Wij bidden bij de maaltijd.** Dit zijn de dagelijkse gebeden, waarin wij Gods zegen afsmeken over het voedsel dat voor ons is toebereid. Hierin prijzen wij de overvloed der aarde en al hetgeen onze hemelse Vader heeft geschapen voor onze voeding en tot ons onderhoud.

9. **Wij bidden in gezinsverband.** Dit is het bijzondere gebed dat een gezin elke dag gezamenlijk uitsprekt. Dit gebed bevordert niet alleen de gezinseenheid, maar ook leert het de kinderen welke vorm en houding bij het bidden in acht genomen moeten worden — hoe zij tot hun Vader in de hemel moeten spreken.

10. **Wij bidden uit naastenliefde.** Dit is een gebed dat wordt geuit ten behoeve van iemand anders, met wie wij niet innig zijn verbonden, in het uur van zijn nood. Als het vrijwillig wordt opgezonden, vertegenwoordigt dit gebed de hoogste vorm van christelijke liefde en bezorgdheid voor iemand anders met wie wij waarschijnlijk niet verwant zijn, of om wie wij persoonlijk misschien zelfs niets geven. Misschien woont deze persoon in onze buurt, in onze stad of in een of ander ver verwijderd oord. Misschien kennen wij hem nauwelijks of misschien ook helemaal niet, maar wie hij ook is, wij weten dat hij hulp en een zegen nodig heeft en wij doen een gebed ten behoeve van hem.

11. **Wij bidden om gezondheid.** Dit gebed wordt opgezonden in tijden van ongeval of verlies van gezondheid. Hierin doen wij een beroep op onze Vader in de hemel om de ziekte te bestraffen en de genezing van de zieke te bevorderen. Het kan worden uitgesproken door priesterschapsdragers en vergezeld gaan van een zalving met olie. Het eindigt altijd met de woorden: „Uw wil geschiede.”

12. **Wij bidden in de Kerk.** Dit gebed wordt door één persoon uit naam van de hele gemeente of klas uitgesproken als dank aan God voor het voorrecht dat men heeft om met elkaar te vergaderen om Hem te aanbidden en van Hem te leren, en waarin men Hem vraagt de vergadering met Zijn Geest te verlichten.

(vervolg van blz. 121)

Christus te leren kennen en ons veilig en geborgen te voelen in Zijn nabijheid.

Onmogelijk? Wij zouden het kunnen proberen.

Ons recept is:

1. Een ordelijk doel en een weldoordacht plan.
2. Opgewektheid, blijheid en gezang.
3. Het licht van Jezus Christus als onze voortdurende metgezel.

Zou het niet heerlijk zijn als wij aan het einde van een dag, een jaar, een decennium, waaraan we deze ingrediënten hebben toegevoegd, na alles wat wij gedaan hebben, te hebben bekeken, kunnen zeggen: „Ziet, het was zeer goed.”

heid begint te heersen. Dit is de voornaamste strekking van zijn boodschap, het hoofdmotief van al wat hij zegt. „Joseph Fielding Smith is sterk in de algemene deugden die aan ieder degelijk leven ten grondslag liggen — hij is eerlijk, welwillend, betrouwbaar en godvrezend, kloek van verstand, krachtig naar lichaam, en zuiver en verheven in zijn oogmerken. Hij bezit de gaven die hem bij uitstek geschikt maken voor het grootse apostolische ambt dat hij met ere draagt.”³

In 1966 hebben president McKay en zijn vroegere raadgevers Hugh B. Brown en N. Eldon Tanner zich als volgt over Joseph Fielding Smith uitgelaten: „De wijze waarop hij iedere opdracht, hetzij klein of groot, ten uitvoer brengt, heeft het vertrouwen gewonnen van allen die met zijn arbeid bekend zijn. Zonder een enkele klacht heeft hij over landen en zeeën gereisd, zonder zich te bekommeren om zijn persoonlijk comfort, om de zaak des Heren te bevorderen. Zijn staat van dienst strekt zich uit van het 19de eeuwse koetsje tot het modernste straalvliegtuig, en hij heeft zich in al deze vervoermiddelen evenzeer thuis gevoeld. Weinig of geen mensen hebben een bredere en diepere kennis bezeten van de Kerk en haar leer. Hij is een Schrifteleerde bijna zonder zijns gelijke, en door zijn eigen geschriften is het geloof van velen overal ter wereld versterkt.

Zijn trouw aan de leiders der Kerk is altijd onveranderd gebleven. Hij heeft zijn broeders in al hun streven steeds gesteund. Niemand heeft ooit getuigd van meer loyaleit tegenover de president der Kerk.

Allen die onder zijn leiding werkzaam zijn kunnen getuigen van zijn minzaamheid en welwillendheid. Er kan van hem worden gezegd dat hij als leider geen mens ooit heeft gevraagd iets te doen waartoe hijzelf niet bereid zou zijn.

Een gevoelig en tevens moedig man, resoluut in zijn optreden, altijd op zijn hoede om de normen van de Kerk te handhaven, maar vergevensgezind jegens hen die hebben gedwaald en zich waarlijk hebben bekeerd, dit zijn enkele van zijn eigenschappen. Er is in hem een vrede die van godzaligheid getuigt, de zekerheid die voortvloeit uit het innerlijk getuigenis van de Heilige Geest, de onwankelbare plichtsgetrouwheid die het gevolg is van zelfdiscipline.

Zij die hem wel eens hebben horen bidden zullen hem herhaaldelijk de zinsnede „true and faithful” (waarachtig en getrouw) hebben horen gebruiken. Deze woorden geven als het ware een korte samenvatting van de inhoud van zijn leven.

President Smith bezit inderdaad de gaven en hoedanigheden die hem geschikt maken om dienst te doen als leider van des Heren Koninkrijk op aarde. De leden van de Kerk overal ter wereld heten hem welkom en steunen hem in zijn roeping als de profeet van God.

1 Bryant S. Hinckley, „Joseph Fielding Smith”, The Improvement Era van juni 1932, pp. 458-9.

2 „Joseph Fielding Smith,” The Improvement Era van sept. 1951, p. 687.

3 Bryant S. Hinckley, „Joseph Fielding Smith,” The Improvement Era van juni 1932, pag. 461.

VAN DE TAFEL VAN DE RINGPRESIDENT

Pasen

Wederom naderen we het Paasfeest. Een feest dat in de wereld in vele opzichten is gegroeid tot een vieren van de (terug)komst van de lente, getuige de paashaasjes en de vele eieren die we in allerlei vormen tegenkomen. Het schijnt wel dat het tijdsverloop, dat tussen de gebeurtenissen die de grond voor het paasfeest vormen, en het heden ligt, zo groot is geworden, dat de wereld er in wezen slechts vluchtig aan voorbijgaat. Niet helemaal: wanneer we ons oor richten op de geregelde uitvoeringen van de Mattheus Passion, die tussen Palmzondag en Paaszondag plaatsvinden, dan vinden we daarin de onsterfelijke muzikale monumenten, opgericht door de grote Johan Sebastiaan Bach, voor de dramatische gebeurtenissen die de werkelijke grondslag voor „PASEN” vormen. Wanneer we over Pasen spreken dan denken we tevens aan Goede Vrijdag. Wanneer de vraag gesteld wordt: ‚Wat gebeurde er eigenlijk op Goede Vrijdag?’, dan zullen er weinigen zijn die geen antwoord op deze vraag kunnen geven. Hoogstens zou men er de vraag aan toe kunnen voegen: ‚Is het geen Slechte, of Boze, of Zwarte Vrijdag?’.

Goede Vrijdag, de dag dat de Schepper en Zaligmaker van deze wereld Zijn leven gaf en dit deed op een wijze die ons nog doet huiveren wanneer we ons trachten voor te stellen hoezeer Hij geleden moet hebben.

Als leden van de Kerk, die zich naar Hem noemen mag, is dit in het bijzonder wel een dag om bij stil te staan. Wat we ons namelijk te weinig realiseren is dit: Jezus onderging het gebeuren in de tuin van Gethsemane en op de berg Golgatha, in GEHOOR-

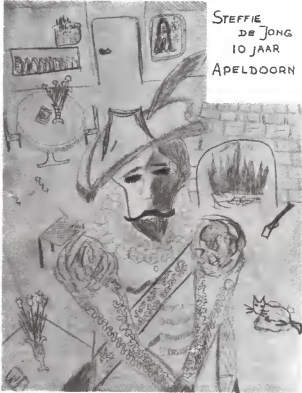
ZAAMHEID aan Zijn Vader. Vóór de grondlegging der wereld werd hij geroepen om de leiding te nemen over het werk dat wij nu kennen als „Het Plan van Zaligheid”, zijnde alles wat gedaan moet worden om al God’s geesteskinderen te voeren tot een staat van Volmaaktheid en Eeuwige Vreugde. Hiervoor was een teruggang naar sterfelijkheid nodig. Hiervoor was een ontwikkeling van de mens nodig, gaande door een staat, waarin hij zich moest blootstellen aan de invloeden van goed en kwaad waardoor hij, noodzakelijkerwijze, op zijn tijd zou zondigen, met andere woorden, een wet die Volmaaktheid beheerst, overtreden. Een gebroken wet vraagt in de Eeuwige Gerechtigheid immer een Verzoening. Christus werd geroepen om deze, voor allen die Hem volgen wilden, te verschaffen door de zonden der wereld op zich te nemen en daar de straf der Gerechtigheid voor te ondergaan. Christus gaf gehoor aan deze Roeping en deinsde op het kritieke ogenblik, toen hij voor de uiterste consequentie van deze roeping stond, niet terug. Daarom is deze dag inderdaad „Goede Vrijdag” en kon deze gevolgd worden door de dag der Opstanding: Pasen. De grote overwinning van het graf; de overwinning over de gevolgen van de noodzakelijke teruggang van eeuwigheid naar sterfelijkheid, waardoor de eeuwigheid wederom binnen het bereik van God’s kinderen werd gebracht.

Wanneer wij ons bezinnen op deze onmetelijke betekenis van de komende „Paasdagen”, dan zullen wij een goede tijd hebben.

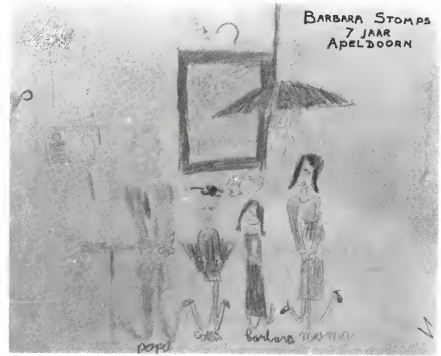
Moge dit voor allen die dit lezen zo zijn.

J. P. J.

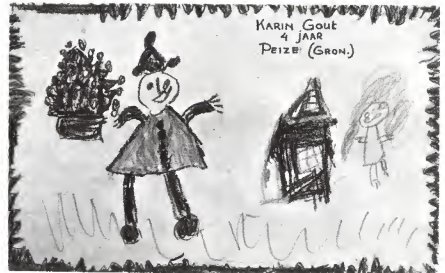
Kinderen tekenen voor het jeugdwerk

STEFFIE
DE JONG
10 JAAR
APELDOORN

BARBARA STOMPS
7 JAAR
APELDOORN

KARIN GOUT
4 JAAR
PEIZE (GRONJ)

VERTROKKEN

Glen C. Loveland, Covina,
California

Steven W. Klomp, Reno,
Nevada

David L. Witt, Provo, Utah

David S. Robertson, Cody,
Wyoming

Robert C. Lofgran, Santaquin,
Utah

H. Samuel Florence III,
Coalinga, California

Dave Gout – winnaar van de toesprakenwedstrijd (Utrecht)

Gemeente Almelo – winnende gemeente van de zangwedstrijd

Juryleden: 1. Johanna van der Waal
2. Victor P. Tuffin 3. Katrina de Jonge

Feest na de zang- en toesprakenwedstrijd

ZANG- EN TOESPRAKEN FESTIVAL

Zaterdag 17 januari werd in Apeldoorn, tegelijk met de jeugdconferentie, de finale van de zang- en toesprakenwedstrijd gehouden.

De zangwedstrijd ging tussen Brussel, Almelo en Groningen. Almelo won, met een origineel lied van Frans en Margriet Heijdemann, die zowel de muziek als de tekst gemaakt hadden.

Aan de toesprakenwedstrijd deden de volgende gemeentes mee: Utrecht, Al-

melo, Groningen en Heerlen. Utrecht werd hier de winnaar, met een heel goede toespraak van Dave Gout over „Vriendschap“.

Afgelopen anderhalve maand zijn er wedstrijden gehouden, waaraan bijna alle gemeentes hebben meegedaan en dit festival van de 17e januari was er om de uiteindelijke winnaar in beide categorieën aan te wijzen.

HET DOEL VAN DE ZUSTERS HULPVERENIGING

Toen de profeet Joseph Smith op 17 maart 1842 in Nauvoo, Illinois, de Zusters Hulpvereniging organiseerde, heeft hij aan het verlangen van de vrouw voldaan, behulpzaam te zijn bij het bevorderen van het werk des Heren.

Door de lessen van de ZHV, waardoor de zusters hun kennis van de leringen der Kerk kunnen uitbreiden en deze kennis leren toepassen in hun leven, versterken zij hun getuigenis en zullen zij trachten eveneens geloof te planten in het hart van hun kinderen.

De ZHV helpt de zusters zich geestelijk, verstandelijk, emotioneel en zedelijk te ontwikkelen.

De ZHV tracht door de gezinsverzorgingsvergaderingen de zusters te helpen van hun huis een tehuis te maken, waar het aangenaam wonen is, waarin hoge idealen worden gehandhaafd en goede beginselen worden onderwezen.

De ZHV helpt de zusters oog te krijgen voor de noden van anderen, en leert hen

de maatschappelijke deugden te versterken, om zodoende een samenleving te doen ontstaan, die met onze geloofsvervolgving verenigbaar is.

Al deze activiteiten onder leiding van het Priesterschap geven de vrouw die lid is van deze fijne vereniging vreugde in haar leven. Zij kan samen met haar man de kinderen opvoeden en leiden in het Evangelie en zodoende meehelpen aan het werk des Heren.

Dat iedere Mormoonse vrouw er van door-drongen mag worden hoe belangrijk de ZHV in haar leven kan zijn, bid ik in de naam van Jezus Christus,

Amem.
A. W. Brouwer-Koot
Ring ZHV-presidente

GEBEURTENISSEN IN DE NEDERLANDSE ZENDING EN DE HOLLANDSE RING

GEDOOPT IN DE NEDERLANDSE ZENDING

Almelo

van der Lied, Jan Hendrik, 9 januari 1970

Breda

van Roosmalen, Adrianus Christianus Simeon, 16 januari 1970

Eindhoven

Reinings, Meinhard Henrik, 16 januari 1970

Reinings-v. d. Heuvel, Emilie B. E. A., 16 januari 1970

Reinings, Aletta Rita, 16 januari 1970

Reinings, Meinhard Ijeerd, 16 januari 1970

Haarlem

van Os, Stanley Sustrino, 13 december 1969

van Os, Marcel Ettore, 13 december 1969

van Os, Richard Steve, 13 december 1969

van Os, Daniel Maximilian Aalbers, 13 december 1969

van Os-Jamin, Edine, 13 december 1969

Bules-v. d. Grijn, Andrea Frederika, 13 december 1969

Harlingen

Rosenau, Eugene, 8 januari 1970

Rosenau, Frank Paris, 8 januari 1970

Rosenau, Henry Reginald, 8 januari 1970

Rosenau, Bianca Patricia, 8 januari 1970

Heerlen

van 't Hul, Shirley Maria Emmanuel, 9 januari 1970

van 't Hul, Gertrude Petronella, 9 januari 1970

Maastricht

Best, Mary Ellen, 14 november 1969

Mechelen

Scheers, Anita Maria Alphonsina, 2 januari 1970

Van Den Beemd, Antonius Franciscus Johannes, 2 januari 1970

Nijmegen

de Vos, Willem Karel Jan, 2 januari 1970

de Groot, Markus Henri, 26 december 1969

Dumas, Eugena Ernst Peudolf, 23 januari 1970

Dumas-Schuurmans, Mariëke, 23 januari 1970

Dumas, Magdalena Margaretha, 23 januari 1970

Dumas, Silvana, 23 januari 1970

Dumas, Johannes, 23 januari 1970

Dumas, Anna Loretta, 23 januari 1970

GEDOOPT IN DE HOLLANDSE RING

Den Haag

de Leest, Ade, 8 januari 1970

Dordrecht

van Trooyen, Hendrik, 26 december 1969

van Trooyen, Cecilia, 26 december 1969

Rotterdam-Zuid

Schults, Cornelia Neeltje, 16 januari 1970

Schults, Jan Cornelis, 16 januari 1970

Schults, Willemmina Johanna Paulina Katarina, 16 januari 1970

VERHOOGING EN ORDENING IN HET PRIESTERSCHAP

Antwerpen

Lenders, Jean-Pierre M. A. H. A., priester, 18 januari 1970

Troffaes, Josephus Ernest Eugenia, priester, 28 december 1969

Assen

Dohle, Harm Jakobus, priester, 21 december 1969

Dohle, Marinus Johannes, priester, 21 december 1969

Dohle, Johannes Adrianus, priester, 21 december 1969

Brussel

Mosselmans, Robert Joseph, diaken, 23 november 1969

Ede

Kalkhoven, Louis, diaken, 21 december 1969

Haarlem

Steenstra, Jan, priester, 11 januari 1970

Heersbrugh, Andries M. C., leraar, 11 januari 1970

Heerlen

van Stejn, Johannes Gerardus, diaken, 28 december 1969

Maastricht

Pechler, Stephen Paul N., priester, 4 januari 1970

Limbourg, Johannes Adrianus, leraar, 4 januari 1970

Bodden, Jules Maria, diaken, 7 december 1969

Essers, Guillaume M. L., priester, 7 september 1969

Zeist

Verbrugge, Barend, priester, 5 oktober 1969

Zwolle

Pouwer, Lein, leraar, 11 januari 1970

INGEZEGEND

Antwerpen

Dedecker, Peter Jan A., 7 december 1969

Dedecker, Vikki F. M., 7 december 1969

Maastricht

Smeets, Coenrard J. A. T., 14 december 1969

Smeets, Elisabeth J. M., 14 december 1969

OVERLEDEN

Alkmaar

Massé-Klarenbeek, Petronella Maria, 6 januari 1970

Antwerpen

Coone, Maatje Maria Coleta, 30 december 1969

MUTATIES IN DE NEDERLANDSE ZENDING IN DE MAAND FEBRUARI 1970

Nieuwe Engels-spreekende gemeente gevestigd te Amersfoort, 1 februari 1970

Frank E. Stiggings - Gemeentepresident

Waldo A. Hardison - Eerste raadgever

Het behoud van uw huwelijk

DOOR RICHARD L. EVANS

Telkens en telkens weer treedt deze waarheid naar voren: dat het huwelijk en een gelukkig tehuis de grondslag vormen voor een stabiele maatschappij en voor een volledig en gelukkig leven. Een van de ontgoochelingen des levens is echter, dat iets dat eenmaal zo dierbaar, zo veelbelovend was, soms kan verkeren in zo iets tegenstrijdigs — zelfs in vijandigheid. Het is zoals president David O. McKay onlangs heeft gezegd: „Het is inderdaad tragisch voor een paar mensen die zich eens hebben gekoesterd in de zonneschijn van elkanders liefde om lijdelijk te moeten toezien hoe de wolken van misverstand en onenigheid het liefdelicht van hun leven verduisterden.“¹ Het antwoord vinden wij ten dele terug in de gedachtengang van Dr. Hubert Howe, die in deze regels is vervat: „Waarom weten de mensen niet hoe ze gelukkig getrouwd moeten blijven?“ vroeg hij. „... Wat is er zo sterk veranderd?“ ... Mannen en vrouwen, zielsbedroefd en gebroken van hart, smeken om de een of andere methode om de hoopvolle verwachtingen waarmee ze zijn begonnen van de ondergang te redden ... Verwachtingen die zo levendig, zo heilig zijn geweest ... iemand te hebben aan wie je alles kunt vertellen, iemand voor wie je alles wilt doen, iemand die je nodig heeft, iemand die alles met je deelt ... Wat heeft tot deze beweerde gronden (voor echtscheiding) aanleiding gegeven? Talloze kleine botsingen ... gebrek aan begrip ... egoïsme ... buitensporigheid ... (het niet innemen van een duidelijk en verantwoordelijk standpunt in geldzaken) ... de gewoonte van achterbaksheid ... het gemis aan gemeenschappelijke belangen (en bezigheden) ... Laat dit van elkaar vervreemd raken een poosje zo doorgaan, dan bent u straks naar de geest gescheiden, zo niet volgens het gerecht ... (Vermijd het ontstaan van een eentonige sleur ... Laat uw onderlinge gesprekken niet afzakken tot het sombere peil van geklaag, boosheid, zelfbeklag ... veronachtzaam niet de tact, de beleefdheid, de complimentjes, waarmee u eenmaal begonnen bent. Geef het niet op ... Mocht u uzelf erop betrappen dat u zit te piekeren over het feit dat u geen volmaakte echtgeno(o)t(e) hebt gevonden, ga dan eens naar de spiegel en vraag uzelf af: „Ben ik een volmaakte echtgeno(o)t(e)?“ Stel uzelf nadrukkelijk steeds opnieuw deze vraag: „Draag ik als deelgenoot in mijn huwelijk mijn aandeel bij tot ons huiselijk leven en ons geluk?“² Wat ook de reden mag zijn en wat het ook kost, wanneer twee mensen met eergevoel, oprechtheid, karakter en gezond verstand zich in de echt hebben verenigd, dan is het behoud van een tehuis, een gezin wel alle moeite waard. „Het is niet voldoende eenmaal een liefde te winnen. Blijf haar steeds herwinnen ... Tenslotte ligt het op uw eigen weg uw huwelijk te behouden.“²

¹ David O. McKay, toespraak tijdens de algemene conferentie van 4-4-'69.

² Hubert S. Howe, M. D. in een artikel van Sarah Comstock, getiteld: „Can't I Save My Marriage?“ in het blad „Good Housekeeping“ van januari 1935.